DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN

173 yıl önce "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin" diyordu Marx ve Engels. Başta Avrupa olmak üzere tüm dünyadaki işçileri birleşmeye çağırıyordu. Bundan sadece 9 yıl sonra NewYork'ta dokuma işçisi kadınlar örgütlenip hakları için greve çıktıklarında katledilerek dünyada yeni bir mücadelenin fitilini ateşlediler.

Tarihin sayfalarını çevirdiğimizde işçilerin birlikte mücadele ederek sayısız zaferler kazandıklarını, bir o kadar da katledildiklerini okuyoruz. İlerleyen sayfalarımızda göreceğiniz Labin Cumhuriyeti gibi, manşet resminde göreceğiniz Büyük Zonguldak Maden Yürüyüşü gibi sayısız deneyimlerle dolu işçi sınıfının tarihi.

Günümüze geldiğimizde işçilerin birliktelikler kurmak için çaba sarfettiklerini, öfkeyle ayağa kalktıklarında tüm bir toplumu nasıl peşlerinden sürüklediklerine tanık oluyoruz. Tekel gibi, Soma gibi, Metal Fırtına gibi...

Hemen hemen tüm sektörlerden işçiler, benzer sebeplerle ayağa kalkıyor. Belediye işçileri, fabrika-atölye işçileri, inşaat işçileri, kuryeler, çocuk işçiler, göçmen işçiler, kadın işçiler... Kendilerinin ve ailelerinin yaşamları patronun iki dudağı arasında olan işçiler... Artık susmuyorlar ve olanca öfkeleriyle yumruklarını kaldırıyorlar. Ve hepsinin çözümü aynı... Yüzlerce yıldır söylenen aynı türkü: "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin"

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

17 - 31 Mart 2021 / S 114

BİRLEŞİK İŞÇİ FAALİYETİNE!

Onca baskıya, tehdide, resmi-sivil faşist teröre rağmen, sokaklar hızla eylem adımlarıyla ısınıyor. Öğrenciler, işçiler, kadınlar, Gazi Ayaklanmasının yıldönümü... derken, Newroz'a tam istim yöneliyor emekçi yığınlar. Patlamaya yer arayan birikmiş öfke, emin adımlarla boy gösteriyor sokaklarda, alanlarda.

Hiç kuşku yok. "HDP kapatılsın" üzerinden bunca yoğun saldırıların alıp başını gittiği, her kör karanlıkta operasyonlara uyandığımız, binlerce insanın sorgusuz sualsiz zindanlara doldurulduğu böylesi şartlar altında gündeme gelen Newroz, Kürt halkı, işçi ve emekçi yığınlar, kadınlar, gençler, yoksul kesimler için bir gövde gösterisi imkanı olacak. Birleşik Mücadele Güçleri için de yeni bir sınav, yeni bir sıçrama noktası olacak Newroz.

BMG, Boğaziçi öğrencilerinin ateşlediği, işçi ve gençlik eylemlerinin tırmanışa geçtiği bir dönemde ilan etti kuruluşunu. "Tam zamanı" denebilecek bir dönemde atıldı kavga meydanına. Etki çapı biraz da bu sebeple beklenenin ötesine geçti.

O günden itibaren adım adım ilerliyor Birleşik Mücadele Güçleri. Kimi zaman naif, kimi zaman iddialı adımlarla yürüyor. Önemli olan da bu. Sürekli yürümek, sürekli üretmek. Birleşik devrimin birleşik örgütlenmelerini yaratmak durmadan. İlmek ilmek örülen mücadeleyle birleşik devrimin odağı olarak belirginleşmek.

Bu alanda ilk ileri atılan gençlik oldu. Birleşik Gençlik Meclisleri'nin ilanı, pratik bir yol açıcı eylemdi. Gençler, enerjik bir şekilde bir araya gelebilmenin, birlikte mücadeleyi omuzlayabilmenin örneklerini yarattı. Ardından tüm alanların üzerinde çatı olabilecek BMG kuruldu. Tam da "buradayız, tarihsel sorumluluğumuzun farkındayız" denmesi gereken bir dönemde çıktı kavga sahasına. Etkisi bu yüzden büyük oldu. Şimdi sırada işçi cephesi var. Sınıf içindeki dağınık çabaların tek merkezde toplanabilmesi, tek tek güçlerin bir araya gelmesinin (aritmetik toplam) çok ötesinde bir etki yaratacaktır.

İşçi sınıfı çalışmaları, diğer alanlardan farklı olarak, bir "siyasal toplam" (ya da daha önce ifade ettiğimiz gibi söyleyecek olursak, "siyasal örgütler koalisyonu") biçiminde ilerleyemez. İlerlememeli. İşçi faaliyeti kesinlikle konsey temelinde geliştirilmeli. Ve bu konsey, hiçbir şekilde ona güç veren siyasal işçi parti ve örgütlerinin izdüşümü olmamalı. BMG'nin bir "siyasal toplamını" ifade edecek bir işçi örgütlenmesi, sınıf çalışmasını dar bir "grup kimliğine" hapseder ve daha baştan başarısızlığa mahkum olur.

BMG'nin işçi cephesi, kuşkusuz siyasal bir kimliğe sahip olacaktır. Yürüteceği pratik politik faaliyet ile belirli bir çekim etkisi de yaratacaktır. Bunlar, eşyanın doğasına uygun şeyler. Ama işçilerin bu oluşumda örgütlenmesinin yeterli olacağını düşünemez, düşünmemeli. Aksine, en geniş işçi kesimlerini kucaklayacak örgütlere ihtiyaç var. İşçi konseylerine, komitelerine gereksinim duyuyor hareket. BMG'nin oluşturacağı işçi cephesi örgütlenmesi, BMG bileşenlerinin dağınık çabalarını merkezileştirmeye, bir düzene sokmaya, enerji ve imkan tasarrufu sağlamaya yarar ve tüm bu özellikleriyle, faaliyetin etki alanını katbekat artırır.

Unutulmasın, BMG, faşizmi yıkmayı önüne görev olarak koymuş bir siyasal odaktır. İşçi sınıfının tabandaki devrim örgütleri güçlendirilmeksizin bu hedefe ulaşabilmek mümkün değildir. Tam da bu yüzden, işçi sınıfının devrim örgütlerinin yaratılması, doğrudan işçi konseylerinin güçlendirilmesi temel hedeftir. Birleşik Mücadele Güçleri'nin önünde böylesine pratik bir görev var.

Mücadele her adımda sertleşiyor. Sonuç alıcı çarpışmalara doğru ilerliyor. İşçi sınıfı içindeki birleşik faaliyet, hem aciliyet kazanıyor, hem de önem. Devrimin başarısına giden yol, birleşik işçi faaliyetinin başarılmasından geçiyor. İşçi konseylerinin, komitelerinin, meclislerinin el birliğiyle güçlendirileceği, devrimin bu temel araçlarına birleşik enerjimizin aktarılacağı etkin bir birleşik işçi faaliyeti bizleri bekliyor.

Sonsuz Toplumsal Patlama Her Noktada Çatışma — C.Dağlı 2

Kitle Eylemi Ve Devrimci Zor — Sinan Kaleli 5

Tarihsel Gelişme Sosyalizme İlerliyor — Özgür Güven 6

Ağırçekim Ölüm Ya Da Hızlı Hesaplaşma — Umut Çakır 7

>>Editör...

BİRLEŞİK MÜCADELE GÜÇLERİ

4 Şubat'ta, polisin saldırısı altında deklarasyonunu ilan eden Birleşik Mücadele Güçleri, daha ilk günden itibaren ses getirmeyi başardı. Bu, iki ülkenin emekçi sınıflarının, ezilen halklarının birleşmiş bir devrimci sese, birleşmiş bir devrimci güce; devrimci politikaya özleminin ifadesiydi. Devrim, karşısında birleşmiş bir karşı-devrim yaratarak ilerler. Fakat bunun gibi, devrim, bilinçli, doğru, devrimci politikalar izlenmesi halinde devrimin toplumsal güçlerini, devrimin birleşebilecek bütün devrimci güçlerini de birleştirir.

SONSUZ TOPLUMSAL PATLAMA HER NOKTADA ÇATIŞMA

C.DAĞLI BAŞYAZI

Toplumsal çelişkilerin keskin olduğu, uzun zaman içinde büyük bir güç ve öfke birikimi oluştuğu toplumsal koşullarda, ezilen ve sömürülen kitlelerin, kadınların, gençliğin eylemleri toplumsal patlama biçimine bürünür. Boğaziçi'nde başlayan ve tüm toplum yüzeyine yayılan eylemlerde olduğu gibi. Ani ve sık sık görülen patlamalar çağımızın devrimci, sınıf mücadelesinin bir özelliğidir.

Kapitalist toplum, kendi iç çelişkileriyle gelişme gösterdi ve değişime uğradı. Kapitalizmin toplumsal çelişkileri en gelişkin düzeyinde. Uzlaşmaz çelişkiler sadece en olgun derecesinde değil, aynı zamanda en keskin basamakta. Karşıt sınıfların arasındaki yaşam uçurumu en tepe noktaya vardı. Sınıflar arasındaki sosyal yaşam uçurumunun çok büyümesi, sosyal çelişkilerin de en ileri ve en şiddetli biçimde yaşanmasına yol açtı. Bu şu demektir ki, toplumsal gelişme daha ileri ve daha üstün bir toplumun, komünizmin maddi koşullarını kendi yapısında oluşturmuştur. Bu düzeydeki nesnel toplumsal ilişkilerin sınıf mücadelesine yansıması, toplumsal patlama biçimindedir. Toplumun tüm alanı, toplumsal patlama alanıdır. Kapitalist toplumda patlamalar sonsuzdur. Bu toplumsal yapı varlığını sürdürdükçe, daha büyük, daha altüst edici patlamalar kaçınılmazdır. İşçi sınıfının gerçek devrimci partisi kendi yapısını, çalışma tarzını, hareket tarzını güncel olan toplumsal patlamaya göre ayarlamalı; devrimci sınıfa, devrimci eylemlere dayanarak, devrim savaşımını pratiğe geçirmelidir.

Tekelci sermaye, bu sürecin, devrime yükselmesini durdurabilir mi? Kapitalist sistem kriz ve çöküş içindeyken sürecin devrime varmasını engelleyecek araçları nereden bulacak. Eskiden beri, başvurduğu bir araç, devlet müdahalesidir. Devlet müdahalesinin amacı, tekelci kapitalist düzeni kurtarmak olmuştur. Fakat, devlet müdahalesi tersi sonuçlar vermiş yani sistemin çelişkilerini ve bunun zorunlu bir sonucu olarak sınıf savaşını daha da keskinleştirip, şiddetlendirmiştir.

Tekellerin yararına ekonomik ilişkilere, piyasaya müdahale, orta ve alt orta mülk sahiplerini mülksüzleştirip, onları mahvolmaya sürüklerken, sermayenin bir avuç tekelci sermayenin elinde birikmesine ve toplanmasına hız vermektedir. Emekçilerin sınıf savaşı, tarihsel gelişmeyle uygun olarak devrimci ayaklanmalara ve toplumsal devrime varmıştır. Günümüzde tarihsel süreç bu noktaya gelmiş ve buradan devam etmektedir.

Devletin, ekonomik güce hükmedenlerin çıkarına müdahalesi olmadan, emekçi halkların üstünde şiddetli bir politik baskı uygulanmadan, tekeller ekonomik programlarını uygulayamazlar. Dolayısıyla her zaman, tekellerin ekonomik yönelimine burjuva politik baskı, gerici burjuva şiddet eşlik eder. Ekonomik ve politik baskı, emekçi halk kitlelerinin yaşam koşullarını ağırlaştırdığı, kötüleştirdiği, toplumsal sefaleti derinleştirdiği için, oluşan koşullar her an devrimci patlamalara hazır hale gelir.

Kapitalist toplumda emekçiler, üretim araçlarını yani yaşam araçlarını elinde tutan kişilere bağımlıdır. Bu, sermayenin emekçiler üstündeki gerçek boyunduruğudur. Ki, emekçilerin her türlü köleliği bu temelde, kesinlikle bu temelde gelişir. Üretim araçlarının özel mülkiyetinde, üretim koşulları, emekçi sınıfın dışında az sayıdaki sömürücünün tekelindedir ve emekçilere egemendir. Yaşam koşulları, bu koşulları üretenlere hakimdir. Buradan şu net, berrak sonuç çıkar: Emekçiler ancak yaşam koşullarını kendi kolektif denetimine alırlarsa kendilerine yeni bir hayat kurabilirler. Bu ise, köklü bir toplumsal dönüşüm demektir. Kapitalistlerin sınıf egemenliğine yönelen doğrudan eylemlerin geldiği aşama, tam da toplumun devrimci dönüşümüdür. İşçi sınıfının öncülüğünde, emekçi halkın iktidarı alması ve toplumun temelden dönüştürmesi tarihsel bir olaydır. Büyük tarihsel olay, toplumsal patlamalarla gerçekleşir.

Kitle eylemlerinin seyrek ve uzun arayla görüldüğü zamanlarda her yeni eylem, sosyal ve siyasal yaşamın bütün alanlarında büyük bir yankı yapar ve kitlelerde harekete geçme yönünde bir canlanma yaratır. Eylemlerin süreklilik gösterdiği, daha büyük olayların da daha sık görüldüğü yoğun devrimci dönemlerde halk kitleleri her daim canlıdır. Devrimci durumun temel bir göstergesi halk kitlelerinin eylemlerinde olağanüstü artıştır. Dolayısıyla bu şartlarda emekçiler, gençlik, kadınlar, yoksul köylüler ve diğer emekçi köylülük, kısacası ezilenler ve sömürülenler capcanlıdır, enerji doludur, coşkunlukla ileri atılır. Ancak dünyayı değiştirmek isteyen insanlar bu kadar canlı olur. Bu denli canlılık, devrime güçlü bağlarla bağlı olan yığınlarda görülür. Bu durum, devrim mücadelesinin süreklilik kazanmasıdır.

Pandeminin toplum üzerinde yarattığı sosyal ve siyasal sonuçlar, sosyal çatışmayı, toplumsal savaşı, sınıf savaşını şiddetlendirdi ve geniş halk kitlelerini kapitalizme karşı savaşıma yöneltti. Sisteme başkaldıranların sayısında gözle görülür bir artış var. Düne kadar burjuvazinin, emekçilerin en yoksul kesimini sistemde tutma görevini üstlenen işçi aristokrasisi, pandemi, kriz ve çöküşle birlikte, kitlelerin üstündeki etkisin hızla yitirdi. Kapitalistler, işçileri denetleyecek imtiyazın dayanaklarını yitiriyor. İşçiler fabrikalarda, sokakta, engelleri aşarak daha etkin olarak sınıf kavgasına katılıyor. Yalnızca başkaldıran işçilerin sayısında bir artış olmakla kalmıyor, proleter olmayan emekçilerin sayısında da elle tutulur bir artış var. Böylece, bugün ortaya çıkan her toplumsal patlama, toplumun geniş kesimin ya katıldığı ya da desteklediği bir patlama özelliği kazanıyor.

Toplumun tüm alanı, kitlelerin kapitalizme karşı her noktada çatışma alanıdır. Boğaziçi bu çatışma noktalarından, sonsuz patlamalardan biridir. Emekçi halk kitlelerinin kapitalist toplumsal sistemden kaynaklanan her önemli sorunu, sistemle çelişkileri, sistemin kendisiyle bir çatışma noktasıdır. Öğrencilerin yıllarca ifade ettikleri, demokratik özerklik, akademik özgürlük bu sonsuz çatışma noktalarından bir tanesidir. Ki öğrenci gençliğin özgürlük istemi/hedefi, tüm halk kitlelerinin özgürlük eğilimi hedefinde olduğu gibi, burjuva devlet egemenlik sistemiyle, bunun temelindeki toplumsal sistemle çelişki ve çatışma içindedir. Bir kez daha anlaşılmıştır ki, tüm ezilen ve sömürülen halk kitleleri için genelde politik özgürlük kazanılmadan demokratik özerklik ve akademik özgürlük kazanılamaz. En ufağından, en büyüğüne değin sorunların çözümünde toplumsal sistem karşımıza çıkar ve sistem sorunudur. Bu yüzden sorun, bir toplumsal sistemin yerine daha yüksek bir sistemin geçmesi sorunudur. Sorunların çözümü geneldedir ve mücadelenin genelleştirilmesini gerektirmektedir. Boğaziçi başkaldırısı, öğrenci gençliğin ve halk kitlelerinin başkaldırısına dönüştü. Problemin genel çözümü, devrimci çözümü kendi zorunluluğunu herkesin önüne getirmiştir.

Boğaziçi eylemi, hem öğrenci gençlik arasında, hem de halk yığınları arasında yaygınlık gösterdi. Fakat bu, sınırlı bir yaygınlıktır ve sınırlı bir katılımdır. Dönemin gerektirdiği beklenen yaygınlık ve katılım henüz oluşmadı. Bunda pandeminin de etkisi var. Kitlelerin aradığı bu seferki toplumsal bahane genel bir başkaldırıya, genel ayaklanmaya yol açmasa da, daha büyük toplumsal patlamaları ateşleyen daha küçük patlamalar rolünü oynayacaktır. Birleşik ve genel halk ayaklanmasının tüm koşulları oluştu ve bir araya toplandı. Yarın başka bir eylem, başka bir toplumsal bahane buna yol açabilir. Bu durum yalnızca Türkiye ve Kürdistan için değil, tüm emperyalist-kapitalist sistem içindir. Emperyalist-kapitalist sistemin geneli sonsuz çatışma ve sonsuz patlama alanıdır.

Öyle bir tarihsel aşamadayız ki, çok küçük bir olay, eylem anında genel bir eyleme ve küresel bir başkaldırıya dönüşebiliyor. Dünya burjuvazisi bu devrimci gelişme karşısında çaresiz ve eli kolu bağlanmış vaziyette. Bunu önlemek için ne zaman tüm devlet güçlerini sonuna kadar kullansa, başvurduğu şiddet, olayı daha da büyütüyor ve genelleştiriyor. Ya da eylemleri bir noktada bastırmaya kalksa, eylemler hemen başka noktada patlak veriyor. Çünkü çatışma, isyan, başkaldırı sistemin genelindedir. Dünya burjuvazisi ne tek tek ülkelerdeki devrimci gücü yok edebilir, ne de dünyadaki devrimci güçleri ortadan kaldırabilir. Çünkü bu devrimci güç dünya proletaryasıdır. Çünkü bu devrimci güç, kapitalizmin ezdiği insanlığın çoğunluğudur. Toplumsallaşmış insanlıktır. Bu büyük güç, her yerde, sonuna dek tutarlı tek devrimci sınıf olan proletaryanın önderliğinde, kapitalist sistemle çatışma içindedir. Ve zafer onların olacaktır.

Bir eylemin, bir olayın anında, başka merkezlerde yankı bulmasında bugünkü teknik olanakların, iletişim düzeyinin büyük bir yeri var. Teknik olanaklar daha çok kullanılıyor ve daha büyük bir önem kazanıyor. Eylemlerin bu denli hızlı olarak yayılmasında eğitimin, insanlar arasında kurulan sıkı sosyal ilişkilerin, politik bilincin tartışmasız bir yeri var. Fakat daha temel unsurların rolü göz ardı edilmemelidir. Bu unsurlar, emekçilerin içinde bulunduğu toplumsal sefalet, sınıflar arasındaki büyük uçurumun ve maddi koşulların, yeni bir topluma geçilmesine imkan verecek kadar olgunlaşması olarak sıralanabilir. Bunlar, devrimin nesnel toplumsal koşullarıdır. Dahası var. Bu da devrimin öznel koşullarına göre insanlığın gelecek özlemlerine yanıt verecek olan devrim anlayışının kitleler içinde derin kök salmasıdır. Devrim anlayışı, kitlelerin içinde bu denli derine inmese, ilerici, devrimci eylemler bu kadar kısa sürede ülke ve dünya geneline yayılmaz. Devrim, yeni bir gelecek hedefi, güncel bir hedef olarak geniş kitlelerin ortak hedefi haline geldiği içindir ki, kitleler, dünyanın ayrı noktalarında, aynı yöne doğru ilerliyorlar.

Proletaryanın sınıf mücadelesinin geldiği yeri derinlikli, bütünlüklü ve doğru olarak değerlendiremeyenler, bir noktada başlayan bir eylemin, bu denli kısa sürede, bu kadar yaygınlaşması ve küresel bir karakter kazanması karşısında şaşkınlığa düşüyorlar. Onların anlayamadığı, devrimin güncelliğidir. Toplumda devrimci bir çözüm geniş kitleler için anlaşılır bir yöntemdir. Pandeminin yarattığı sonuçlar, bunun yaşamsal bir yöntem olduğunu herkese gösterdi. Devrimin güncelliği olmadan, devrimci durum oluşmadan, Boğaziçi eylemi ve başka bir olay, kısa sürede bu kadar yaygınlık, yankı ve etki yaratamaz.

Boğaziçi örneğinde, eylemin büyümesi, yaygınlaşması ve uzun bir zaman - günlerce- sürmesinde ya da Amerika'da siyahların başlattığı ayaklanmanın aylarca sürmesinde devrimci iradenin, eylemde ısrarın rolünü bir kere daha gördük. Eylemi başlatanlar, eylemi devam ettirmede kesin kararlıysa, bu o an için eylem dışında kalanların üstünde, harekete geçirici bir etki yaratıyor. Bunu biz, yaşanmış birçok olayda gördük. Öncelikle, eylemi başlatanların, ilk yola çıkanların çok kararlı olması ve eylemi sürdüreceğini pratikte ortaya koyması gerekiyor. Tam da bu durumun görülmesiyle birlikte hareket büyük kitleler tarafından sahiplenilir ve desteklenir.

Bu sonuncusu değil, bu topraklarda şimdiye kadar irili ufaklı birçok ayaklanma oldu. Zafere ulaşmak için daha bir dizi ayaklanma gerekir. Bunun yolu, yapılan eylemlerle açılmıştır. Yeni bir dünya kurulana dek bu devrim kasırgası dinmeyecektir. Yeni bir dünya kurulana kadar sonsuz patlamalar, sınırsız isyan, her noktada sonsuz çatışma!

Günümüzün ve geleceğin temel çizgisi budur.

"Selam Olsun Ölümü Gülerek Kucaklayanlara!"

İzmir Mücadele Birliği Platformu, 12 Eylül'de idam edilen tüm devrimciler şahsında 13 Mart 1982'de idam edilen Tariş işçileri Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun'u Hacılarkırı Mezarlığı'nda bulunan mezarları başında andı.

"13 Mart Savaşçıları" nezdinde devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla başlayan anma etkinliğinde sık sık "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor", "Tariş'i Unutma Unutturma", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Anmada 13 Mart savaşçılarının son mektupları da okundu. Ardından basın açıklaması okundu, "*13 Mart 1982! Seyit KONUK, İbrahim Ethem COŞKUN, Necati VARDAR yoldaşların Buca cezaevinde proletarya tarihindeki altın sayfalardan birini daha destanlaştırdıkları gündür*" denildi.

"13 Martçılar, yalnız büyük, coşkulu dönemlerin değil, ağır yenilgi yıllarının da yoldaşlarıydılar.

Onlar, faşizmin mahkemelerinde faşizmi yargılayanlar, 1 Mayısların nasıl kutlanacağını sloganlarıyla gösterirken; onlar, idam kararını okuyanları gülerek karşılarken; onlar, cellada fırsat vermeden kendi iskemlelerini tekmelerken sarsılmaz inancın, dava adamlığının birer abidesiydiler.

13 Mart savaşçıları, tekelci kapitalizmin oluk oluk kan içtiği yıllarda; ülkelerimizin şehirlerinde onlarca insanlarımızın kurşuna dizildiği yıllarda; faşizmin darağaçlarında üçer üçer, beşer beşer halklarımızın en yiğit evlatlarının katledildiği yıllarda; faşizme meydan okumanın, taviz tanımazlığın, diz çökmezliğin, boyun eğmezliğin, uzun lafın kısası komünist bilincin, inancın birer abidesiydiler" denildi.

"*13 Mart savaşçıları, Seyit KONUK, İbrahim Ethem COŞKUN, Necati VARDAR, gençliğin, fırtınalarla yarınlara uçan, kavgaya koşan, geleceği hazırlayan gençliğin elinde birer bayrak oldular dalga dalga*" denilerek, tanık olanların anlatımıyla, idam günü hatırlatıldı tekrar:

"*12 Mart 1982 günü henüz bitmiş, 13 Mart henüz başlamıştı. Cezaevi bütünüyle sessizliğini koruyordu. Bir çok göz uykuya yatmamıştı. Tüm devlet görevlileri, bir manga askerin öncülüğünde üç genç işçinin bulunduğu hücrelerin önüne geldiler.*

'Geç kaldınız beyler ! Sizleri daha erken bekliyorduk. Biz kendimizi çoktan hazırladık. Kutsal davamız adına partimizi ve devrimi kucaklıyor, devrimcileri selamlıyorum… Kahrolsun Faşizm!' diye karşıladı onları Seyit.

Savcı ve diğer görevliler geri çekildiler. Üç genç işçiye kalem ve kağıtlar verildi son mektupları yazsınlar diye. Onlar da ailelerine, dostlarına son bir sesleniş olsun diye yazdılar mektuplarını. Ama egemenler bunu bile onlara çok gördüler, sakıncalı buldular mektupları ve imha ettiler. Zarfa konmuş son nefeslerine bile tahammülleri yoktu, onları da boğdular.

Önce İbrahim'in kapısı açıldı. Sonra Necati'nin. En sonunda da Seyit'in. Yan yana hücrelerde kalıyorlardı. Her biri çıktığında kalanlarla vedalaştı. Kapıları açtıramadılar, onlar da parmaklıkları aralarına alıp sarıldılar birbirlerine, tıpkı bir mitingde kol kola yürür gibi...

Ve birbirlerine;

'Biz bu davaya baş koyduk, başımız devrime, halkımıza ve partimize feda olsun' dediler.

İbrahim;

'Kahrolsun Faşizm! Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği!' sloganlarını o yüksek ve gür sesi ile haykırdı.

Üçünün yüreklerinde tıpkı aynı zaman mekanında ayarlanmış bir saat gibi vurdu bu slogan. Tüm cezaevinin sessizliği bu vuruşla bozuldu. Buca Cezaevi ayağa kalkmış, sloganlarla dostlarını uğurluyorlardı.

Üstlerinde beyaz uzun idam önlükleri vardı. Elleri arkadan bağlanmıştı. Sanki cephede düşen arkadaşının yerini doldururcasına sırayla sehpaya çıktılar.

Cellatlar tükenmişti. Ama emir almışlardı. Son gayretlerini toplayıp, olanca öfkeleri ile 3 yoldaşı astılar. İbrahim, Necati ve Seyit, ilerde bir randevuda buluşacaklarmış gibi, yan yana yatıyorlardı soğuk cezaevi avlusunda.

'Kahrolsun Faşizm! Yaşasın Sosyalizm! Yaşasın TKEP!'

Geride bıraktıkları en son sesti bu. Duvarlara çarpa çarpa döndü, bu ses cezaevinin üstünde.

Kulaklara çarpa çarpa yüzyıllık bir korku olarak indi cellatların yüreğine…"

Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür

Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde, Mart ayında ölümsüzleşen savaşçılar anıldı. 13 Mart 1982'de idam edilen Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun ve 2018'de Afrin'de ölümsüzleşen Sinan Ateş ve Taylan Demircioğlu için bir anma etkinliği düzenlendi.

Editör

BİRLEŞİK MÜCADELE GÜÇLERİ

Baş tarafı 1. sayfada

Bu anlamda, Birleşik Mücadele Güçleri, bir çekirdektir, bir ilk adımdır; fakat herhangi bir ilk adım değil, geleceği olan, geleceği temsil eden bir ilk adımdır. "İlk adım" ya da "çekirdek" dememizin nedeni, her şeye olmuş bitmiş olarak bakan bir anlayışı doğru bulmayışımızdan. Şüphe yok ki, bugün Birleşik Mücadele Güçleri içinde yer almayıp da ilerde yer almak isteyecek devrimci güçlere, BMG'nin kapısı daima açık olacaktır. Çünkü, BMG'nin kuruluşunun temelinde, birleşik toplumsal devrimin bir arada olabilecek tüm devrimci güçlerini birleştirmek anlayışı yatıyor.

Demokrasi mücadelesi bir devrim sorunudur. Daha açık bir ifadeyle söylersek, demokrasinin gerçekleşmesi ancak bir devrimle mümkündür. Bu anlayış, demokrasi sorununa bu bakış, aynı zamanda bir politik gücün devrimci olup olmadığının kıstaslarından biridir. Demokrasi sorununu, mevcut dinci faşist iktidarın burjuva güçlerden, burjuva politik partilerden biriyle ya da birkaçıyla yer değiştirmesi olarak ele alan bir politik çizgi devrimci değil, olsa olsa sosyal reformist, liberal, uzlaşmacı bir politik çizgi olabilir.

Bir devrim olmadan, mevcut faşist devlet yapısı, ordusu, polisi, militarist kurumları, yargısı, temel kurumları dağıtılmadan, tüm bunların üzerinde yükseldiği sınıfsal temel, yani tekelci sermaye sınıfı egemenliği yıkılmadan demokrasinin mümkün olabileceğinden söz etmek, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarını burjuvazi lehine aldatmaktan başka anlama gelmez.

Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz. Bu çok bilinen ve bir o kadar da tekrarlanan sözün pratik anlamı üzerinde nedense pek durulmaz. Oysa bu sözün anlamı ve pratik önemi son derece açık: Bir ulus özgür olmak istiyorsa, ayrılıp kendi bağımsız devletini kurmak hakkı da dahil, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını koşulsuz tanımalıdır; ezilen ulus ve ulusal toplulukların bir arada yaşama yönünde karar vermeleri durumunda ise tam hak eşitliğini tanımalıdır. Bu, demokrasinin ilk, temel, şaşmaz ilkesidir.

Faşist devlet -sadece dinci faşist iktidar değil- yıkılıp işçi sınıfı öncülüğündeki iki ülkenin emekçi sınıflarının devrimci demokratik iktidarı kurulmadan böyle bir gelişme mümkün mü? Mümkün olmadığı çok açık. Tam, eksiksiz, emekçi sınıflar üzerinde baskının olmadığı, halkın egemenliğine dayalı bir demokrasi; iki ülkenin; Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarının ihtiyaç duyduğu demokrasi budur. Böyle bir devlet biçiminin, böyle bir demokrasinin kurulmasının birleşik bir devrimi gerektirdiği çok açık.

Birleşik Mücadele Güçleri, böyle bir demokrasi için mücadele ediyorlar. Başka bir ifadeyle söylersek, böyle bir demokrasi, Birleşik Mücadele Güçlerinin birinci, temel, güncel hedefidir. Bu hedef üzerinde anlaşılabilecek güçleri birleştirmek BMG'nin temel politikasıdır.

Türkiye ve Kürdistan'ın nasıl bir devrimci süreçten geçtikleri; iki ülkede birleşik toplumsal devrimin koşullarının nasıl olgunlaştığı üzerinde konuşmaya gerek yok. Bu, artık hemen herkesin işaret ettiği, üzerinde durduğu bir konudur. Bu koşullarda birleşik toplumsal devrimin temel, zafer üzerinde belirleyici olacak ihtiyaç ve eksikliklerini tespit etmek önemlidir. Bugün için bu temel ihtiyacın, birleşik toplumsal devrimin devrimci odağını oluşturmak olduğunu tereddütsüz söyleyebiliriz. Özgürlük, tam kurtuluş arayışındaki emekçi sınıfların, ezilen halkların neyi nasıl yapmaları gerektiğini anlamak istediklerinde gözlerini çevirecekleri böyle bir odağın yaratılması yaşamsal önem kazanmıştır.

Birleşik Mücadele Güçleri, işte böyle bir odağın yaratılması yönünde atılmış büyük bir adımdır. Faşizme, kapitalizme karşı mücadele halindeki kitlelere devrim ve iktidar hedefini gösterecek; onları bu hedefe doğru yönlendirecek devrimci bir odak; birleşik toplumsal devrimin odağı... Bunun olmuş bitmiş bir yapı olmadığına yukarıda değindik. Gelişmesi, geliştirilmesi gereken bir yapıdır. Ancak temel atılmıştır ve tarihsel gelişme yönünde atılmış doğru bir adım olduğu için gelişmesi kaçınılmaz bir yapıdır.

Şüphesiz, kendiliğinden olmayacak. Atılmış temelin, oluşturulmuş çekirdeğin geliştirilmesi, en başta BMG'nin sürekli, aralıksız, gece gündüz demeden devrimci bir faaliyet yürütmelerine bağlıdır. Bu faaliyetin en önemli, hatta belirleyici yanı, emekçi sınıflarla, gençlikle, kadınlarla, faşizmin baskı ve terör altında tuttuğu tüm ezilen, sömürülen kitlelerle kuracakları bağlardır. Birleşik toplumsal devrimin birleştirilmesi gereken devrimci güçlerinin başında işte bu toplumsal güçler geliyor.

İşçiler, emekçiler, ezilen halklar, kadınlar, gençler tam ve kesin kurutuluş istiyorlar. Bunun aksini kimse iddia edemez. Bu istem, toplumsal bir devrimden başka bir anlama gelmez. Kitleler devrim istiyor. Gençlik devrim istiyor; kadınlar bu düzeni yerle bir edecek bir devrim istiyorlar. Bu toplumsal güçlerin kurtuluş isteklerinin, mücadelelerinin başka bir anlamı yok.

BMG, bunun bilincinde olarak, birleşik devrimin bu toplumsal güçlerine bayraklarına devrim ve iktidar yazarak gitmeli. Lafı dolandırmadan, kurtuluş isteklerinin, özgürlük özlemlerinin bir devrime çıktığını devrimin toplumsal güçlerine göstermeliler. Düzeni yerle bir edecek ve onun yerine halkın iktidarını/emeğin iktidarını kuracak bir toplumsal devrim olmadan ne kurtuluş mümkündür ne de elde edilen herhangi bir kazanımım güvence altına alınması. İktidar dışında her şey hiçbir şeydir.

Birleşik Mücadele Güçleri, bu perspektifle, günlük, sürekli mücadeleyle emekçilere, ezilen halklara, gençliğe, kadınlara görünür olduğunda amaçlarına yaklaşacak. Bu anlamda her grevde, gençliğin, kadınların, esnafın her eyleminde, her sorununda yanlarında olduklarını göstermeliler.

Şimdi Devrim Zamanı! Şimdi her gün, her saat eylem zamanı! Şimdi BMG'ni tüm emekçilerin, ezilen halkların, gençliğin, kadınların gözünde görünür kılma zamanı! Bunun yol, yöntem ve araçlarını bulup yaratma zamanı!

Günün acil, ertelenemez, ihmal edilemez görevi budur.

Özgürlük Ateşini Yakanlara Selam Olsun

Newroz ile ilgili tarihte çok farklı efsaneler anlatılmış.

Gece ile gündüzün eşitlendiği 21 Mart'a denk gelen bu özel günün antik tarihçesi çok fazla aralanmasa da, Newroz'un avcı toplayıcı toplumlardan kalan kadim bir ritüel olduğu, süreç içerisinde giderek toplumsal bir nitelik kazandığı ve Asur döneminde politik bir ruha girdiği görülmektedir.

Asur ülkesi Perslerin, Medlerin ve Asurluların birlikte yaşadığı koca bir ülkedir. İki büyük ırmağı ile cennetin yeryüzündeki hali olarak bilinen bu coğrafyada bütün bu güzelliklerin yanında, hükmettiği topraklara zulüm eden, halkları ezen Dehaq adlı bir kral yaşarmış Asur ülkesinin Ninova kentinde.

Efsanede o ya, zalim Dehaq çaresi olmayan bir hastalığa yakalanmıştır. Ve bu hastalığa çare yoktur. Tek çarenin her gün kendisine kurban edilecek olan bir genç kadın ve bir genç erkeğin beyini yemesi olacaktır. Bunun üzerine ülkede ne kadar genç varsa sırası ile Dehaq'a kurban edilmeye başlanır.

Fakat bu zulme tahammül edemeyen Kawa isminde bir demirci ortaya çıkar. Çocuklarına sıra gelmeden bu zulmü durdurmak isteyen Demirci Kawa, çocuklarını dağlara göndererek onları koruma altına alır ve onlara Dehaq'ın sarayını yerle bir edeceğini, yakacağını belirtir. Bu ateşi gördüklerinde artık kurtulmuş olduklarını söyler.

Demirci Kawa bir tedavi yolu bulduğunu söyleyerek saraya girmeyi başarır ve Dehaq'ın karşısına çıkar. Bugün için hazırladığı özel orağı belindedir. Dehaq'a yanaşır ve hiç bir fırsat tanımadan Dehaq'ı öldürür. Sarayın surlarına çıkarak her yerden görünecek bir ateş yakar. Ateşi gören herkes Dehaq zulmünün sona erdiğini anlar ve saraya koşar saray ateşe verilir.

Geçmişten günümüze Newroz ezilen halkların umutlarının özgürlüğünün simgesi olmuştur. Daha çok Kürt halkı ile simgeleşen Newroz için ağır bedeller ödenmiştir. Bunların en başında 1982 yılında işkenceleri ile dünya tarihine adını yazdıran Diyarbakır zindanlarında 21 Mart'ta üç kibrit çöpü yakarak ölümsüzleşen Mazlum Doğan gelmektedir. Zindanlardaki zulümlere karşı "Biz Demirci Kawa'nın Çocuklarıyız" diyerek başkaldıran bir ruh ortaya koymuştur.

Uzun yıllar kutlanmasına izin verilmemiş, özellikle 90'lı yıllarda bir çok katliama neden olan çatışmalar yaşanmıştır. Ama ezilen halklar geri adım atmamış ve büyük bedellerle bugünü kazanım olarak eline almıştır.

Kürt halkı bugün de bedeller ödenmeye devam etmektedir. 2017 Newrozunda üzerinde bomba olduğu gerekçesi ile üzeri çıplak halde katledilen Kemal Kurkut örneği gibi…

Baharın gelişi ile bize başkaldırıyı müjdeleyen Newroza, Newroz ruhu ile bulunduğu her alanı özgürlük ateşi ile yakanlara selam olsun.

Genel Yayın Yönetmenlerimize Hapis Cezası

9 Mart günü Çağlayan'da 36. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen duruşmada, Genel Yayın Yönetmenlerimize ve okurlarımıza "Örgüt propagandası" suçlaması ile 1 yıl 6 ay 22 gün hapis cezası verildi.

Genel yayın yönetmenlerimiz, muhabir ve okurlarımız 30 Mart 2018'de TC'nin Afrin işgali sırasında sosyal medyadan yaptıkları haber içerikli paylaşımlar nedeniyle, örgüt üyeliği ve örgüt propagandası suçlamaları ile tutuklanan 6 kişi, 4 aylık tutukluluğun ardından tahliye edilmişti.

Görülen bir önceki duruşmada savcı mütalaa vermiş ve Genel Yayın Yönetmenimiz Süleyman Acar, Önsöz Dergisi Genel Yayın yönetmeni Songül

Yücel ve Emekçi Kadınlar (EKA)'dan Nurten Karahancı için "Örgüt Üyeliği ve Örgüt adına propaganda yapmak"; Muhabirimiz Serpil Ünal ve okurlarımız İnci Şahin, Tuğba Acar'a "Örgüt adına propaganda yapmak" suçlamaları ile ceza istemişti.

Karar verilmesi için 9 Mart 2021'e ertelenen duruşmada karar açıklandı ve "örgüt üyeliği" suçlamasından herkese beraat verildi. Ancak dosyadaki herkes için "örgüt propagandası" suçlaması ile 1 yıl 6 ay 22'şer günlük ceza verildi.

Süleyman Acar dışındaki herkes için "hükmün açıklanmasının geri bırakılması"na dair karar verilirken; Genel Yayın Yönetmenimiz Süleyman Acar'ın daha önce "hükmün açıklanmasının geri bırakılması"na dair verilmiş karar olduğu için cezası ertelenmedi.

Baskılar, gözaltı ve tutuklamalar bizleri gerçekleri yazmak ve söylemekten alıkoyamayacak. Süleyman Acar Yalnız Değildir

Birleşik Devrim 6. Mücadele Yılında

HBDH Yürütme Komitesi, HBDH'ın 6.mücadele yılına dair bir açıklama yaptı.

"*Yaşasın Birleşik Devrim Yaşasın HBDH*" denilen açıklamada Türkiye ve Kürdistan topraklarında birleşik devrimin yakıcı ve güncel bir süreç içerisinden geçtiği söylendi.

"*Yaşamdan çıkan bütün olgular gösteriyor ki bu düzenin topluma vereceği hiçbir şey kalmamıştır. Emekçilerin ve ezilen halkların hayati hiçbir sorunu artık bu düzen koşullarında çözülemez. Bu sistem tükenmiştir, bitmiştir. Türkiye ve Kürdistan toprakları radikal bir değişime, toplumsal bir alt üst oluşa, devrime gebedir*" denilen açıklamada, "*Halkların Birleşik Devrim Hareketi 5. mücadele yılını geride bırakırken, ilan edildiği ilk günden beri savunup bugünlere getirdiği devrim ve devrimci çözüm iddiasını büyüterek, hedefine emin adımlarla ilerliyor*" diye devam etti.

"*HBDH, faşist düzenin her türlü baskı ve zulmünün yanında, uzlaşmacı ve kırıntılara razı mücadele biçimlerini reddederek faşizme karşı cepheden bir karşı koyuşu, yani gerçek kurtuluşu örgütleyerek mücadele ediyor. HBDH, ne bu düzenin zulmüne boyun eğiyor ne de onun var edeceği kırıntılarla yetiniyor. Bu düzeni devrim ile değiştireceğimizi 5 yıl önce iddia ettik, bugün daha büyük bir kararlılıkla haykırıyoruz. Faşizmi yıkacağız, özgürlüğümüzü kazanacağız!*" iddiası ortaya konuldu açıklamada ve "*Türkiye ve Kürdistan topraklarında birleşik devrim derin, güçlü ve tarihsel köklere sahiptir. On yıllardır süren ve bedellerle büyüyen bu mücadele mutlaka hedefine varacaktır. Bu topraklar öyle bir mücadele tarihine sahiptir ki; neredeyse her gününde bir katliam ve ona karşı bir başkaldırı barındırır. Mart ayı içerisinde yaşanmış olan Gazi, Halepçe ve Beyazıd Katliamları bu topraklardaki birleşik devrim savaşının ne kadar sert, keskin ve köklü olduğunun birer kanıtıdır. Gazi, Halepçe ve Beyazıd Katliamları'nda yitirdiklerimizin anısı önünde saygı ile eğilirken, bütün katliamların hesabını da birleşik devrim ile soracağımızı bir kez daha tekrarlıyoruz*" denildi.

"*Geçtiğimiz günlerde 12.Genel Konseyi'ni toplayan Halkların Birleşik Devrim Hareketi, buradan çıkardığı güçlü hedef ve kararlılıkla yürüyecek ve savaşını her alanda büyüterek devam edecektir. HBDH 12.Genel Konseyi yeni bir mücadele yılının başında tam bir uyum ve inançla birleşik devrim hedefine kilitlenmiştir. Bütün birleşik devrim militanlarını ve savaşçılarını bu kararlılık ve inançla selamlıyoruz. Kurtuluş umudunu birleşik devrim hedefinde somutlayan emekçilere ve ezilenlere, bu hedef doğrultusunda, kazanana kadar durmayacağız sözümüzü yineliyoruz.(...) Halkların yok sayıldığı, işçilerin vahşice sömürüldüğü, kadınların yaşam hakkının elinden alındığı, gençlerin geleceksizleştirildiği, çocukların yataklarına aç girmek zorunda kaldığı bu sistemi alaşağı etmek bizler için zorunluluktur. Bizler çok iyi biliyoruz ki; bu aşağılık sisteme ve onun faşist temsilcilerine karşı mücadele etmekten başka bir koşulumuz yoktur. Halkların Birleşik Devrim Hareketi, ezilen halkların, işçilerin,kadınların, gençlerin, yarının umudu çocuklarımızın örgütüdür. HBDH, yeni bir dünyaya gidecek ve var edecek yolun örgütüdür*" denildi açıklama şöyle sonlandı:

"*1971 silahlı kopuşunu gerçekleştirerek kurtuluş yolunu halkların birleşik devriminde gören ve mücadeleyi dağlara çeken Denizlerden, Denizlerin idamını durdurmak için siper yoldaşlığının en iradi örneğini yaratan Mahirlerden, düşmanın en vahşi koşullarında dahi geri adım atmayan İbolardan, zindanlarda isyan ateşini yakan Mazlumlar devraldığımız mücadele bayrağını daha ileriye taşıyoruz. Ve mutlaka zafere ulaştıracağız.*

Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız!"

EKA Özgürlük Sloganlarını Taksim'de Haykırdı

Emekçi Kadınlar (EKA) 8 Mart eylemi için, bir önceki 8 Mart'ta toplandıkları Taksim Şişhane Meydanı için çağrı yaptı. Her yıl düzenlenen Gece Yürüyüşü için yapılan çağrılar da eklenince, tüm Taksim, İstiklal Caddesi, Galatasaray ve Tünel Meydanları da çepeçevre polis kuşatmasına alınmıştı. Çevre yollar trafiğe kapatılmış, tüm ara sokaklar polis bariyerleriyle çevrilmiş, geçişlere kapatılmıştı. İktidarın kadın korkusu, kadınların bir araya gelmesinden duyduğu korku bir kez daha sokaklara, caddelere yansıdı.

Buluşma noktaları polislerce dört bir yandan kuşatılan EKA'lılar, yönlerini Taksim'e çevirdiler. Taksim Meydanı ve

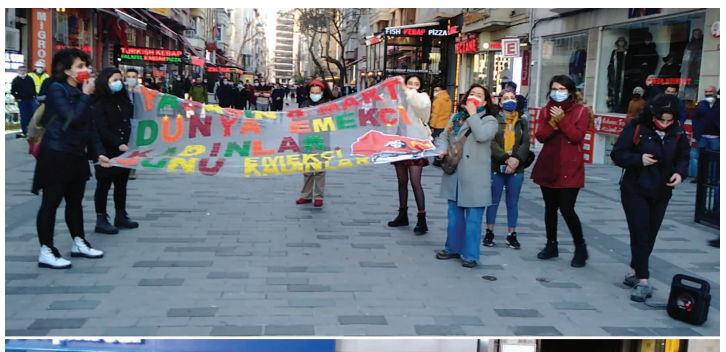

Gezi Parkı da polis bariyerleri ile çevrilmişti. Taksim Talimhane'de "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" pankartı açarak sloganlarına başlayan kadınlar, bir taraftan konuşmalar yaptı, bir taraftan çalınan türkülerle halay çektiler.

"*Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü! Şan Olsun 8 Martları Yaratanlara ve Yaşatanlara!*" denilerek yapılan konuşmalarda ekonomik kriz ve pandemi ile kadınların yaşamlarının katlanılmaz hale geldiği, işsizlik, açlık, taciz-tecavüz, kadın cinayetlerine karşı "*evlere kapatılmayı, açlık sınırının altında yaşamayı, geleceksizliği kabul etmedik, etmiyoruz!*" denildi.

Yarım saate yakın bir süre sloganlar, konuşmalar, halaylar sürdü. Etrafta toplanan, izleyen kadınlarla horon tepildi, büyük bir "özgürlük halayı" çekildi. "*Biz işçi, emekçi kadınlar faşizme karşı mücadele birliğini örecek, ait olduğumuz işçi sınıfının cinsiyet ayırımı gözetmeksizin bütün ezilenlerin birleşik mücadelesi içinde yeni ve sınıfsız bir dünyayı yaratacağız*" denilerek faşizme karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Bir süre sonra sloganlar, zılgıtlar eşliğinde halay çeken kadınlara müdahale eden polis, "*Sıraselviler Caddesi dışında eylem ve etkinlik yasağı olduğunu, slogan atamayacaklarını söyleyerek dağılmaları uyarısı*" yaptı.

Polisle bir süre tartışan kadınlar, bu keyfi yasaklara karşı

"*Devlet şiddetine yasaklarına başkaldırıyoruz*" diyerek Taksim'in ara sokaklarında kızıl bayrak ile "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Harekete Geç İsyan Et Yıkana Kadar", "Kadın İsyan Devrim Özgürlük", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları, alkış ve zılgıtlarla yürüyüşe geçti. Bir süre sonra da alkış ve zılgıtlarla eylemi sonlandırdı.

Sıraselviler Caddesi'nde toplanılarak yapılacak Gece Yürüyüşü için Taksim'e gelen yüzlerce kadın Taksim'in ara sokaklarında uzun süre dolaşsa da Sıraselviler'e ulaşamadı. Toplanmayı başaran binlerce kadın ve LGBTİ+'ler Karaköy'e yürüdüler sloganlarla. Eyleme katılan yaklaşık 17 kadın, daha sonra ev baskınları ile gözaltına alınıp, ertesi gün serbest bırakıldılar.

"Dünyayı Yerinden Oynatacağız!"

Bu yıl kadınlar 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü için Kadıköy'de Beşiktaş İskele Meydanı'nda gerçekleştirilen "Büyük Kadın Buluşması'nda 6 Mart günü bir araya geldi.

Aralarında Emekçi Kadınlar'ın (EKA) da bulunduğu kadın örgütleri renkli pankartları ve dövizleriyle Kadıköy sokaklarından sloganlarla Beşiktaş İskele Meydanı'na yürüdü.

EKA'lı kadınlar, daha Eminönü İskelesi'nde vapura binerken polis engeliyle karşılaştılar; pankart ve dövizlerle vapura binemeyecekleri söylenerek el konulmak istendi. Kadınlar ise bunun önünde hiçbir engel bulunmadığını belirterek pankart ve dövizleri vermedi. Yaşanan tartışmalarla uzun süre bekletilen EKA'lı kadınlar kararlı duruşları sonucu vapura binerek Kadıköy'e geçti.

EKA, elde dikilen renkli harflerle yazılmış "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" pankartı, kırmızı harflerle ışıklandırılan "İsyan Et", "Başkaldır" yazıları ile Kadıköy PTT önünde toplanarak "Yaşsın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Harekete Geç İsyan Et Yıkana Kadar", "Dünyaya Başkaldırıyoruz Çünkü Özgürlüğümüzü İstiyoruz", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Kadın Devrim Özgürlük" sloganları atarak İskele Meydanı'na yürüdü.

Kortejleri ile İskele Meydanı'nda arama noktasından geçen kadınlar, gökkuşağı renkleri taşıyan flama ve pankatlar nedeniyle alana alınmadılar. Trans kadınları da polis bir süre alana almadı. Polisin bu homofobik ayrımcılığını kadınlar sloganlarla protesto etti. Kadınların dayanışması sonucu gökkuşağı flamalar, dövizler ile trans kadınlar da alana alındı.

Kadınlar hep birlikte sürekli "Kadın İsyan Özgürlük, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz" sloganları attı.

İşçi kadınlar da alandaydı. 29 Kod'la işten atılan TOMİS üyesi Sinbo işçisi Dilbent Türker ve Dev Tekstil üyesi SML Etiket işçileri de eylemde yerlerini almışlardı.

Kadınlar olanca coşkuları ve öfkeleri ile sağanak yağmurun altında şiarlarını haykırdılar. Meydanda Türkçe ve Kürtçe okunan basın açıklamasında "*Ekonomik ve siyasal krizin faturasının biz kadınlara kesilmesini, salgında evlere kapatılmayı kabul etmedik. Bugün de 8 Mart için sokaklara aktık, meydanları doldurduk. Direncimiz ve ısrarımızla, eşit ve özgür bir yaşam için yaşasın 8 Mart, yaşasın kadın dayanışmamız*" denildi.

Bir çok fabrikada işyerinde işçi kadınların da mücadele ettiği belirtilen açıklamada "*Gebze'de Migros'un emek sömürüsü ve tacizlerine karşı 'emeğimiz bizimdir' diyen, Avcılar'da SML direnişinden kadınlarız! Sinbo direnişimizle sendikalaşma hakkımızı savunuyoruz, Kod-29'a, ahlak safsatasıyla işten atılmalara, ücretsiz izine karşı direnen kadınlarız! İnsanca yaşamak için ücret talep ettiği için düşman ilan edilen, grev hakkına saldırılan belediye işçisi kadınlarız! 7/24 çalışmaya hazır varsayıldığımız evden çalışma adı altında sınırsız ve ücretsiz mesaiye karşı 'hayatımız bizimdir' diyen kadınlarız; İstanbul'un her yerinde emeği, iş güvencesi ve hakları için mücadele eden kadınlarız! Bir kere daha birlikteyiz! Çünkü bizlere dayatılan işsizlik ve yoksulluğa karşı biz emeğimize sahip çıkıyoruz ve ekonomik özgürlüğümüzü istiyoruz!*" denildi.

Geçtiğimiz yıldan bu yana iktidarın hedefinde olan İstanbul Sözleşmesine de değinilen açıklamada "'*İstanbul Sözleşmesi Yaşatır' demekten vazgeçmedik, her bulduğumuz fırsatta da söylemekten vazgeçmeyeceğiz*" denildi.

İktidar tarafından sürekli hedef gösterilen LGBTİ+'ların devlet eliyle yok sayılmaya, hedef gösterilmeye çalışıldığı ama 'Alışın, buradayız, her yerdeyiz!' demekten bir an olsun vazgeçmedikleri vurgulanan açıklamada "*Hayatlarımızı birlikte savunmak, özgürlüğümüzü birlikte kazanmak için dayanışmamızın esas olduğunu gösteriyoruz. Çünkü biz nefretin hedefi olmadığımız, özgürce kendimiz olabildiğimiz bir dünyayı kazanacağız!*" denildi.

"*Hayatımıza dayattığınız iki kötüden birini seçmeyi kabul etmedik, biz özgürlüğümüze giden yolu dayanışmamızla örgütlüyoruz*" diyen kadınlar, tutsak kadınlara da selam gönderdi.

Kadınlar açıklamayı "*Özgürlüğümüzü kazanmak ve hayatlarımızı savunmak için 8 Mart'ta ve her günde bir aradayız, alanları, sokakları doldurmaya devam edeceğiz. Dünyayı yerinden oynatacağız. Özgürlüğümüzü kazanacağız*" diyerek tamamladı.

Kadıköy'de Büyük Kadın Buluşması sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde bir süre halaylar çekilerek sona erdi.

Kısa bir süre sonra da polisin alandan ayrılan LGBTİ+ların bindiği araçları takip ederek durdurduğu, kadınların müdahalelere rağmen darp edilerek gözaltına alındığı haberleri duyuldu. Gözaltına alınan kadınlar, dayanışmalar sonucu iki gün sonra çıkarıldıkları adliyede adli kontrol kısıtlaması ile serbest bırakıldılar.

Sinbo Önünde 8 Mart Etkinliği

İşten atılan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası üyesi SML Etiket işçileri ve Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası üyesi Sinbo işçileri, Haramidere'deki Sinbo Fabrikası önündeki çadırlarında 8 Mart Etkinliği düzenledi.

Kadın işçilerin "Çifte Sömürüye, Ücretsiz İzne, Kod 29'A, Keyfi İşten Atmalara Hayır! Güvenceli Ve Sendikalı Çalışmak İstiyoruz!" şiarıyla gerçekleştirdiği etkinliğe çok sayıda işçi ve kadın örgütleri katıldı. Etkinlikte ilk olarak Sinbo ve SML Etiket işçileri adına bir konuşmalar yapıldı. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihsel sürecine değinildi.

8 Mart'ın içinin boşaltılması girişimlerine de vurgu yapıldı. Mor Çatı Sığınma Vakfı'nın SML Etiket Fabrikası'nda karanfil dağıttığını aktaran işçiler "*Mor Çatı Kadın Sığınma Vakfı #SMLEtiket direnişimiz sürerken fabrikada karanfil dağıttı. Sözde SML Etiket firması kadın sorununa duyarlılığı ile biliniyormuş. Biz SML Etiket fabrikası işçileri ve direnişçileri olarak fabrikada yaşadığımız taciz, mobbing ve baskıyı biliyoruz. Direniş boyunca da kadın direnişçilere yapılan baskıyı, hakareti ve sendika temsilcisi kadın arkadaşımıza yapılan fiziki saldırıyı biliyoruz. Mor Çatı dağıttığı karanfillerle kadına yönelik şiddete, baskıya ve tacize ortak olmuş ve kapı önünde 34 gündür süren direnişi kıran bir tutum içine girmiştir. Mor Çatı'yı yaptığı bu davranışı ve direnişi görmezden gelen tutumunu kınıyoruz*" diyerek haklı tepkilerini dile getirdiler.

Burada işçiler, Migros Depo işçilerinin 8 Mart etkinliğine polisin saldırısına tepki göstererek dayanışma içerisinde olduklarını vurgulayarak "Direne Direne Kazanacağız!" denildi.

İşçilerin hazırladığı şiir dinletisinin ardından işçi kürsüsü kuruldu. İlk sözü Sinbo ve SML Etiket işçileri alarak mücadele süreçlerini ve 8 Mart'a ilişkin düşüncelerini paylaştı. Etkinlikte bulunan kadın örgütleri ve kurumlar da söz alarak 8 Mart ve işçilerin ve kadınların mücadelesine değinen konuşmalar yaparak eylemdeki tüm işçilere desteklerini dile getirdi.

Etkinliğin devamında Kadınlar Greve İnisiyatifi alana gelerek, "Kadın Grevi Manifestosu"nu okudular.

Etkinlik boyunca "Yaşasın 8 Mart!", "Zafer direnen işçilerin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!", "SML'den Sinbo'ya direniş kazanacak!" sloganları atıldı.

Adana'da 8 Mart

Adana'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü büyük bir coşkuyla kutlandı. Adana Kadın Platformu'nun çağrısıyla gerçekleştirilen miting, Uğur Mumcu Meydanı'nda yapıldı. Pek çok siyasi parti ve kadın örgütleri Kasım Gülek Köprüsü'nde bir araya geldi. Kadınlar, iki ayrı noktada yapılan polis aramasından sonra alana girebildi.

Gökkuşağı renkli bayraklar, LGBTİ+ bireylerin, pankart, döviz ve afişleri ile Boğaziçi üniversitesi öğrencilerine ait pankart ve dövizler miting alanına alınmadı.

Biz Dünyaya Başkaldıran Kadınlar da "Emek Sömürüsüne, Şiddete, Faşizme, Yok Sayılmaya İsyan Et Başkaldır" pankartıyla alanlardaydık. Yürüyüş boyunca kırmızı önlüklerle "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "8 Mart Kızıldır, Kızıl Kalacak" "Kadın, Devrim, Özgürlük", "Vardık, Varız, Varolacağız", "İsyan Et Başkaldır, Değiştir" ve daha pek çok slogan atıldı.

Ulusal kıyafetleriyle alandaki yerini alan Kürt kadınlar, erbaneler eşliğinde söyledikleri şarkılarla halaya durdu. Slogan ve ajitasyonlarla miting alanına gelen kadınlar tarafından miting alanında konuşmalar yapıldı. Yapılan konuşmalarda LGBTİ+ bireylere yönelik yapılan engellemeler, gökkuşağı bayraklarının yasaklanması üzerine konuşmalar yapıldı. Kadınların yaşadığı sorunlar, pandemiyle beraber artan kadına şiddet, İstanbul Sözleşmesi ve kadın üniversiteleri gibi konulara da değinildi.

HDP Adana Milletvekili Tülay Hatimoğulları, pandemide ekonomik krizin en ağır bedelini kadınların ödediğini belirterek, "*İşsiziz, güvencesiziz, açız ve düşük ücretle çalışıyoruz. Üstelik bu pandemi koşullarında evde daha fazla yoksullukla, daha fazla şiddete maruz kaldık. Bizim mücadelemiz, şiddete karşı, işimiz için, aşımız için olmaya devam edecek*" dedi.

Miting, halaylarla ve müzikle birlikte sona erdi.

İzmir'de Coşkulu 8 Mart

İzmir'de kadınlar 8 Mart günü saat 18.30'da Alsancak ÖSYM binası önünde bir araya geldiler.

Emekçi Kadınlar (EKA) da eyleme "Dünyaya Başkaldırıyoruz" pankartı, kızıl önlük ve bayraklarıyla katıldılar ve 8 Mart'ı kızıllaştırdılar.

Eylemde sık sık "Kadın Devrim Özgürlük", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Harekete Geç İsyan Et, Sokağa Çık İsyan Et, Ayağa Kalk İsyan Et, İsyan, İsyan, İsyan, İsyan, Yıkana Kadar", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz", "Jin Jîyan Azadî" sloganları atıldı.

Eylem halaylarla sona erdi.

Antakya'da 8 Mart

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Antakya'da kadınlar sokaktaydı.

Yoğun polis ablukasıyla saat 17.30'da Antakya Köprübaşı'nda toplanan kadınlar eyleme basın açıklamasıyla başladı.

Okunan açıklamada 8 Mart'ın tarihçesi, kadın cinayetlerinin politik olduğu, LGBTİ+ bireylere yönelik saldırılar, toplumsal cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadele, pandemide işçi kadınların yaşadığı sorunlar ele alındı.

Açıklamanın ardından kadınlar hep birlikte şarkılar söyleyerek, hep birlikte kadına yönelik baskıların son bulmasını haykırdı.

Eylemde sık sık "Kadınlar Sokağa Özgürleşmeye", "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Kadın Üniversiteleri İstemiyoruz", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganları atıldı. Açık kürsüde kadınlar sözünü söyledi, kapitalizme, ataerkiye, taciz, tecavüz ve kadın cinayetlerine karşı dayanışma ve mücadele çağrısı yaptı.

Kadınların özgürleşmek için sokağa çıkmasının önemi vurgulanarak eylem sonlandırıldı.

Yaşamı Ve Özgürlüğü Savunuyoruz

Dicle Amed Kadın Platformu'nun (DAKP) öncülüğünde "Kadın Kırımına Karşı Yaşamı, Tecride Karşı Özgürlüğü Savunuyoruz" şiarıyla organize edilen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği İstasyon Meydanı'nda başladı.

DAKP bileşenleri, TJA, HDP Genç Kadın Meclisi, İlerici Kadınlar Meclisi, Rosa Kadın Derneği, Kadın Akademisi ve çok sayıda kadın örgütü temsilcisi katıldı.

"Kadın Kırımına Karşı Yaşamı, Tecride Karşı Özgürlüğü Savunuyoruz" şiarıyla başlayan etkinlikte miting alanı "Kadın Cinayetleri, Tacizleri Ve Tecavüzleri Politiktir", "Eşit Ve Özgür Bir Yaşam İçin Hayatlarımıza Sahip Çıkıyoruz", "Kadın Özgürlük Mücadelesi Yargılanamaz", "İstanbul Sözleşmesi Yaşatır", "Kadın Tutsaklar İçin Adalet" pankartları açıldı. Kadınlar zılgıtlar eşliğinde alana geldi.

Alan çevresindeki yoğun güvenlik önlemleri dikkat çekti. Gelenler alana HES kodu sorgulaması ile alındı. Coşkunun hiç düşmediği mitingde halaylar zılgıtlar hiç eksilmezken sık sık sloganlar atıldı. Yapılan konuşmaların ardından miting yine halaylarla sona erdi.

KİTLE EYLEMİ VE DEVRİMCİ ZOR

Sinan Kaleli

Çelişkiler derinleşiyor, mücadele sertleşiyor. Dinci faşizmin dizginsiz zoru artık tamamen olağan hale geldi. Olağan bir kapitalizm için olağanüstü/olağan dışı olan ne varsa, günümüz kapitalist dünyası için "olağan" olmuş durumda. Hele Türk tekelci kapitalizmi için, bu olağan dışılığın olağanlaşması, en uç noktalara ulaşmış bulunuyor.

Baskı, şiddet, terör, imha... dinci faşizmin değişmeyen temel politikalarıdır. Toplumun hangi kesimi söz konusu olursa olsun, hangi toplumsal sorun gündemde olursa olsun, dinci faşist iktidarın adımı, tekelinde tuttuğu "zor araçlarını" temel enstrüman olarak kullanmaktır. Bu, bir işçi grevi karşısında da geçerlidir, bir kadın cinayeti protestosunda da; Kürt halkının en sıradan etkinliğinde de geçerlidir, üniversite öğrencilerinin akademik-demokratik bir hak talebinde de...

Devrimin güncel pratik bir mesele haline geldiği her dönem ve her coğrafyada, sermaye sınıfının evrensel tepkileridir bunlar. Emekçi yığınlar, bu zorlu kavgaların içinden geçerek ilerlemek zorundadır her zaman. Zafer, gerçekten çok zorlu mücadelelerin sonucunda kazanılacaktır.

Kendileri de başlı başına örgütlü zor aracı olan devlet ve iktidar gücünü elinde bulunduran sermaye sınıfı, sınıf savaşımının alabildiğine keskinleştiği böylesi altüst oluş dönemlerinde, "resmi zoru" başat hale getirmekle yetinmez. Bir o kadar da gayrı resmi örgüt ve araçlara yönelir. Dizginsiz resmi terörünü, bir de beslemelerinin, paralı askerlerinin, kiralık katillerinin, faşist çetelerinin, mafya örgütlerinin vahşi şiddetiyle destekler. Bugün dinci faşist iktidar eliyle tüm bu uygulamalar alenen yapılıyor. Dost düşman herkes çıplak gözle tüm bunları görüyor.

Bütün proleter devrimlerin temel özelliklerinden biri, "taban örgütlerinin", devrimin kitle örgütlerinin güçlü köklere dayanarak alabildiğine yaygınlaşması ve geniş emekçi yığınlar içinde tartışmasız bir otorite haline gelmesidir. Konsey (sovyet, şura), meclis, forum... gibi değişik ad ve biçimlerle ortaya çıkan bu örgütler, tamamen nesnel koşulların zorlamasıyla ve sınıf savaşının içinden doğar ve gelişirler. Ama her nesnellik (ve kendiliğindenlik) gibi bu da, tartışmasız bir öznellik (iradi çaba) içerir. Bilinçli öznenin etkinliği arttığı oranda bu örgütlerin oluşum hızı ve gücü de artar.

Bir devrimin temel örgütleri, yalnızca bu tür kitle/taban örgütleri değildir. Devrim, görüp görebileceğimiz en otoriter kitlesel eylemdir. Bir dizi ayaklanmayı, çok yoğun çatışmaları, pasif direnişleri, kitle gösterilerini, grevleri, sokak etkinliklerini... kapsar. Sermaye sınıfının dizginsiz baskı ve şiddetine, onun karşıdevrimci zoruna karşı, emekçi yığınların devrimci zorunu da gerektirir. Bu açıdan her halk devrimi, kitlelerin örgütlü devrimci zoruna, örgütlenmiş zor araçlarına dayanır.

Devrim dendiğinde sadece örgütlü işçileri, örgütlü yığınları düşünen; yalnızca grevleri, gösterileri düşünen... ama aklına bir türlü mücadele içinde örgütlenmiş zor araçlarını getirmeyen bir devrimci, hamkafa bir hayalperestten başka bir şey olamaz. Bırakın devrimi, az buçuk köklü sistem içi değişim için bile, zor araçları olmaksızın ilerleme kaydedilemez. Herhangi bir grev, grev kırıcılığına karşı şiddet içeren önlemler dahil, mücadele edilmeden kazanılamaz. Herhangi bir emekçi mahallede, herhangi bir sanayi bölgesinde, patronun ve devletin baskı ve saldırılarını göğüsleyecek örgütlenmeler yaratılmadan başarı yüzü görülemez. (Mesela İtalyan Kızıl Tugaylar'ın temelinde tam da böylesi bir işçi sınıfı faaliyeti vardır.) Ezcümle örgütlü devrimci zor olmaksızın mücadelenin hiçbir alanında başarı kazanabilmek söz konusu değildir.

Zor araçlarının bizzat kendisi de siyasal mücadele araçlarıdır. Ondan kopuk, serseri mayın misali bir "kör şiddet" araçları değil. Emekçilerin siyasal yığın örgütleri ile ilişkili, siyasal faaliyetle kopmaz bir şekilde bağlı araçlardır. Siyasal amaçlara, siyasal çalışmaya hizmet eder.

Bunu anlamak için uzun boylu teorik mülahazaya da gerek yok. Düşmanın hareketinin bizzat kendisi, tersten, bu görüşün kanıtlanmasıdır. Doğrudan siyasi ereklerin, siyasi faaliyetin bir biçimidir düşmanın askeri hareketi. Ordu, polis, bekçi, çete, mafya... tüm hepsi, sermayenin dinci faşist egemenliğinin aparatlarıdır. Bu egemenlik biçiminin sürdürülmesi için vardır.

Devrimci siyasal faaliyetin sürdürülebilmesi için de devrimci zor araçlarına ihtiyaç vardır. Dinci faşizmin baskı ve denetimini en azından esnetmeden, hatta bir dizi bölgede bunu kırmadan etkili bir siyasal kitle faaliyeti yürütebilmek pek olası değildir. Dinci faşist iktidar her sanayi bölgesini, her emekçi mahallesini yoğun bir abluka altında tutarak, devrimci siyasal faaliyetin koşullarını alabildiğine kısıtlamakta. Bu denetim, bu abluka, bu baskı kırıldığı oranda devrimci kitle çalışmasının önü açılır. Bizzat kitlelerin örgütlü zoru, bunun temel biçimi olan milis örgütlenmesi geliştirilebildiği oranda, devrimci kitle eyleminin önündeki engeller temizlenir. Engellerin temizlenmesi devrimci eyleme istek duyan emekçi yığınların moralini yükseltir, cesaretlerini artırır. Öte yandan, kitle çalışması geliştiği oranda devrimci zor faaliyetleri güçlenir. Kitle faaliyeti yürüten her devrimcinin, bu yakıcı gerçeği pratik olarak iliklerinde hissettiğine kuşku yok.

Zor örgütlenmesi, en başta da milis faaliyeti, istisnasız bir şekilde mücadelenin her alanında güncel devrimci çalışmanın olmazsa olmazı haline gelmiş durumda. Devrimci kitle çalışmasının önündeki engelleri temizleyecek, onu güçlendirecek temel adımlardan biri bizzat konsey türü örgütlerin iradi olarak yaygınlaştırılmasıysa, diğeri de her alanda hızla milis örgütlerinin yaratılmasıdır.

Konu, devrimci kitle faaliyetinin temel halkalarından biri olarak gecikmeksizin ele alınmalıdır.

TARİHSEL GELİŞME SOSYALİZME İLERLİYOR

Özgür Güven

Tarih boyunca ezilen, sömürülen sınıflar, koşullar uygun olmasa da yeterli olanakları ve güç birikimi olmasa da egemen sınıfın baskılarına karşı isyan ve başkaldırıya eğilimli olmuşlardır. Tarihsel-toplumsal koşullar uygun olduğunda bu eğilim giderek toplumsal bir harekete dönüşmüş, ayaklanmalar ve devrimler yaratmıştır. Tarihsel gelişme bugün de bu yönde ilerliyor. Sermaye sınıfı, toplumu yönetemediğini, üretici güçleri elinden kaçırdığını ve toplumsal gelişmenin karşısına dikildiğini her olayda tekrar tekrar ortaya koyuyor. Kapitalizmi ve egemen sınıfı eleştiren, ona karşı çıkan, tarihsel gelişme yönünde hareket eden her harekete, her kişiye şiddetle saldırıyor; kuşatıp baskı altına alarak ezmeye çalışıyor. Ama bütün bunlara rağmen ayaklanmalar bütün dünyada dalga dalga yayılıyor; güncel duruma gelen devrim, devrimci kitle mücadelelerinin, isyan ve ayaklanmaların ortasında ete kemiğe bürünmeye başlıyor.

Tarihsel-toplumsal gelişmeler, bugüne kadar yaşanan bütün toplumsal sistemleri geçici duruma getirmiş, yıkılıp gitmeleri sonucuna varmıştır. Köleciliğin, feodalizmin yıkımını olduğu gibi, kapitalizmin sıçramalı çöküş evresine gelişimi ve kendi sonuna doğru hızla sürüklenmesini de ancak tarihsel gelişme yasasıyla açıklayabiliriz.

19.yüzyılda kapitalizm serbest rekabetçiydi. 20.yüzyıla doğru tekelcilik gelişti ve kapitalizm emperyalizm aşamasına geçti; 21.yüzyıla doğru tarihsel gelişme yeni evreye girdi, emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş süreci hızlandı. Bütün bu süreçleri açıklamanın biricik yolu tarihsel gelişme yasasıdır. Bu süreçleri açıklamak için olduğu kadar, eskinin içinden doğmaya başlayan yeniyi görmek ve göstermek için kapitalizm altındaki gelişmeleri incelemek, tarihsel gelişme yasasına başvurmak gerekir. Bilimsel sosyalist teori "insanlığın geleceği komünizmdedir" derken yine tarihsel gelişme yasasıyla bu sonuca varmıştır.

Günümüzü açıklarken kullandığımız kavramların başında her halde "kapitalizm" yer alır. Ama bir kavram hiçbir zaman ifade ettiği olgunun bütün özelliklerini yansıtmaz, yansıtamaz. Bu nedenle bir olguyu ele alırken pek çok özelliğiyle birlikte ele almak, diyalektik materyalist yönteme başvurarak dünü, bugünü ve geleceğe dair yönelimiyle birlikte değerlendirmek gerekir.

Bir toplumsal sistem olarak kapitalizm uzun bir süreçten geçerek bugünlere geldi. Her tarihsel evrede birbirinden farklı özellikler gösterdiği gibi, ülkeden ülkeye de bazı farklılıklar gösterebilir. Bütün bu süreçte kapitalizmi kapitalizm yapan artı-değer sömürüsü; sermaye birikimi, karşıt sınıflar olarak proletarya ile burjuvazinin varlığı gibi her yerde ve her aşamada ortak olan özellikleri de vardır. Sermayeye dayalı bu üretim sisteminin yapısal özelliklerinden biri de aşırı üretim krizleridir. Kapitalist sistemin başından bu yana varolan ekonomik krizlerini çözemeyen kapitalistler, her defasında bu krizleri öteleme yoluna gittiler. Ötelenen kriz, her defasında bir süre geçtikten sonra yeniden ve daha büyük bir sorun olarak ortaya çıktı.

Yaşam koşulları zaten kötü olan emekçi sınıf açısından kriz dönemleri, yaşam koşullarının daha da ağırlaştığı, işsizlik ve açlığın emekçi nüfusunun daha geniş kesimlerini pençesine aldığı dönemler oldu.

Bu durum proletaryanın verdiği sınıf mücadelesinin daha da yükselip sertleşmesine yol açar. Tarih boyunca proletaryanın her büyük eylemi, her devrimci başkaldırısı kriz dönemlerinde ortaya çıktı. 1840'lı yılların devrimlerinin yenilgisinden sonra emekçi sınıfın sorunları giderek ağırlaştı. Biriken sorunlar yeni bir kriz ve savaşla birleşince işçi sınıfının ayaklanması, 1871 Paris Komünü'nü yarattı. Sermaye sınıfı Komünü yenip, komünarları katliamdan geçirdi. Burjuvazi tam devrim belasından, komünizm belasından kurtulduğunu düşünürken, bu sefer Rusya'da 1917 Ekim Devrimi gerçekleşti.

Proletarya Ekim Devrimiyle birlikte kapitalizmden komünizme geçiş çağını da açmış oldu. Rusya'da proletaryanın açtığı bu yoldan daha sona pek çok ülkeden proletarya ve emekçiler de yürüdüler; Doğu Avrupa ve Çin Devrimlerinden sonra sosyalizm bir dünya sistemine dönüştü. 90'ların başında yaşanan karşı devrimlerle sosyalist sistem dağılmış olsa da, sosyalizme giden yol açılmıştır.

Kapitalizm daha yeni yeni gelişirken her ülkenin burjuvazisi milliyetçi duygularla hareket etti; ulus devleti savundu. Zira her ülkedeki burjuvalar kendi iç pazarlarında tek başına hakimiyet kurmak istiyor, diğer burjuvaların bu pazara girmelerini istemiyorlardı. Kapitalizm gelişip de egemen üretim haline gelir gelmez sermaye yeni pazarlar için dünyaya açılmaya başladı. Marx'ın deyimiyle *"dünya pazarı sermayenin kendisinde veriliydi"*. Burjuvazi artık her ulusal sınırı aşılacak bir engel olarak görüyordu. Özellikle emperyalizm aşamasında bütün dünya kapitalistler için bir pazar haline gelmiş, üretim uluslararası bir karakter kazanıp toplumsallaşmıştı.

Kapitalizmin bir diğer temel sınıfı olan proletarya ise daha baştan itibaren enternasyonalist bir karaktere sahip oldu. Şu ya da bu demeden iş bulabildiği her yerde emek gücünü sattı. Bu yüzden "proletaryanın vatanı yoktur" dendi: Çünkü onu sömürenin hangi ulusa mensup olduğu değil, burjuva olmasıydı önemli olan. Ve zaten proletarya nihai hedefi olan sınıfları ortadan kaldırma hedefine ancak enternasyonal bir hareket olarak davranırsa erişebilir. Proletarya, sermayenin egemenliğine karşı verdiği savaşta enternasyonalizme dayanarak, enternasyonal proleter hareketin eylemlerinin, devrim deneyimlerinin bilgisine sahip olarak, onlardan öğrenerek burjuvaziye karşı üstünlük sağlayabilir; kendi devrimini gerçekleştirip kendi kendisini egemen sınıf olarak örgütleyerek nihai hedefine doğru ilerleyebilir.

Kapitalizmde çıkarları birbirine karşıt olan iki sınıfın, proletarya ile burjuvazinin varlığından bahsettik. Ancak modern burjuva toplumun ve kapitalizmin en gelişkin olduğu ABD dahil hiçbir kapitalist ülkede nüfus sadece proletarya ile burjuvaziden oluşmaz. Bütün kapitalist ülkelerde bu iki temel sınıfın yanında ara katmanlar da varlığını sürdürür. Sermaye birikiminin daha çok elden daha az ele doğru akma eğilimi ve üretimin uluslararası karakterinin derinleşmesi, kırda olsun kentte olsun mülksüzleştirmeye devam ediyor; kesintisiz olarak daha çok üreticiyi proletaryanın saflarına doğru itmeyi sürdürüyor. Sermayenin kendi işleyiş yasalarından ileri gelen bu eğilim bütün dünyayı tekeller, hatta tek bir dünya tekeli ve proleterler haline getirme yönünde olsa da, bu gerçekleşmeden çok önce kapitalizm yıkılacak, yerini daha ileri ve yeni bir toplumsal sistem alacaktır.

Kapitalizmin tekelci aşamaya varması ve emperyalizm evresiyle birlikte kapitalizm çöküş ve çürüme aşamasına girmişti. Bu dönemde I.Emperyalist Savaşla birlikte daha ileri bir topluma geçişin olanakları doğdu; Rusya'dan başlayarak bazı ülkelerde devrimler yaşandı, II.Emperyalist Savaştan sonra da sosyalizm bir dünya sistemi oldu. Sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimlerden sonra burjuvazi her ne kadar nihai zaferini ilan ettiyse de, yeni evreyle birlikte hem yeni bir topluma geçiş için gereken bütün koşullar yeterince olgunlaştı hem de emperyalist kapitalist sistemin çöküş süreci hızlandı; sermayenin egemenlik sistemi çözülüp dağılmaya başladı.

Emekçi sınıflar dünyanın her yerinde yeni bir toplum uğruna mücadeleye atılırken kapitalist sistem büyük bir hızla kaçınılmaz sonuna doğru sürükleniyor.

Eğitim: Bir Yamalı Bohça Hikayesi

Seçimlerde kullanılanlara benzer renkli haritalarla yeni kararlar açıklandı. Severiz bu renkli haritaları. En büyük eğlencelerimizdendir. Her seçimde çayı, çekirdeği alır otururuz televizyonun karşısına. Biliriz bu seçimden bir şey çıkmayacağını ama yine de icra ederiz "milli eğlencemizi" çekirdek çitleyerek. Ne yapalım bize başka eğlence bırakmıyor ki sermayedarlar!

Yine anlaşılmaz olmaya çalışırcasına detaylandırdılar yeni kararları. Hepsini uzun uzun yazmak değil derdim. Bir eğitim emekçisi olarak bizi ilgilendiren kısmına değineceğim. Zaten o kısım diğerlerine değinmeye zaman bırakmayacak kadar skandal kararlarla dolu.

Yeni karara göre İstanbul çok yüksek riskli bölge olmadığı için liselerde sınavların yüz yüze yapılmasına karar verildi. Bir yıllık pandemi boyunca gerçekleştirilen/gerçekleştirilemeyen uzaktan eğitim ile "ne verdiniz ki ne istiyorsunuz" minvalinde isyan ediyor öğrenciler. Sonuna kadar da haklılar. Berbat bir internet alt yapısına bir dünya para ödeyerek bile canlı derslere katılamayan öğrencilerin "şanslı" olduğunu söylersek, katılamayanların büyük bir kalabalığı temsil ettiği anlaşılır. Nasıl katılabilsinler ki zaten? İnternet yok, bilgisayar yok, tablet ya da telefon yok. Çünkü yoksulluk var, hem de tüm çıplaklığıyla. Bu yokluk ve yetersizliklerle geçen bir yılın sonunda herkesi aynı sınavlara tabi tutmaları ayrı sorun, hastalığın bu denli artış yaşandığı bu günlerde öğrencilerle öğretmenleri kapalı mekanlar olan okullarda saatlerce bir arada tutmak ayrı sorun.

Biz eğitim ve bilim emekçileri, kendi sağlığımız için de öğrencilerimizin sağlığı için de bu sınavların iptal edilmesi ve yüz yüze eğitimin gerekli tedbirler alındıktan ve yaygın aşılama yapıldıktan sonra başlaması gerektiğini düşünüyoruz. Bunun için de öğrencilerimiz bir taraftan biz bir taraftan sesimizi duyurmak ve bu konuda haklı taleplerimizi yükseltmek için çabalıyoruz. Yalnız bu süreçte de her zaman olduğu gibi doğru hedeften şaşmamak lazım.

Sosyal medyada epeydir tüm bu sorunlardan dolayı Sağlık Bakanı'nın ve Milli Eğitim Bakanı'nın istifası isteniyor. Bu hedef ve talep doğru değildir. Daha doğrusu yeterli değildir. Bu talepler gerçekleşse bile yerine gelecek kişiler, iktidarın programını uygulamaya devam edecekler. Doğru hedef; işçilerin ve emekçilerin kuracağı demokratik bir halk iktidarıdır.

Bu hedef, burjuva gerici eğitimin size aşılamaya çalıştığı bakış açısıyla imkansız ya da çok uzak görünebilir. Unutmayın, bu bakış açısını sağlamak için çok uzun yıllardır eğitim, medya gibi tüm olanaklarla saldırıyorlar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, sistemlerinin çürümüş olduğu gerçeğini gizleyemiyorlar.

Değerli öğrencilerimiz ve değerli eğitim emekçisi dostlar,

Bu kıyafet paramparça olmuş. Birkaç yeni yama da kurtaramaz artık. Ortak hayalimiz olan "parasız, bilimsel, anadilinde eğitim" için yepyeni bir kıyafete ihtiyacımız var. Kaybedecek zamanımız yok. Çünkü artık canımızı tehlikeye atıyorlar gözlerini bile kırpmadan.

İstanbul'dan
DEK'li Bir Öğretmen

Genel Merkez Kartal Belediyesi'nde De TİS İmzaladı

Kartal Belediyesi'nde örgütlü Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 4 Mart günü greve çıkma kararı almıştı. Grev hazırlıkları sürerken, 3 Mart günü Genel İş Sendikası Genel Merkezi sözleşmeyi imzaladı.

Sendika Genel Merkezi Kadıköy Belediyesi'ndeki grev sürecinde başladığı grev kırıcılığı ve işbirlikçiliğe Maltepe ve Ataşehir Belediyelerinde

devam etmişti. Bir gün önce de Beşiktaş Belediyesi'nde TİS imzalandığı duyurulmuştu.

Genel İş Genel Merkezi'nin işçilerin iradesine rağmen Kartal Belediyesi'nde imzaladığı toplu sözleşmeye göre işçiler 30 gün ikramiye dahil net 4550 TL alacak. (22 gün üzerinden, 2. grup taban, bekar işçi için)

İmzalanan sözleşme ile birinci yıl için %7, ikinci yıl için ise %8 zam uygulanmış olacak. Böylece Birinci taban ücret günlük 126 lira İkinci taban ücret 135 lira, kıdem farkı 10 kuruş olarak belirlendi. İşçilerin haftalık çalışma süresi 40 saat olarak sözleşmede yer aldı.

Bu sözleşmeyle Kartal Belediyesi işçileri en düşük ücreti almış oldu. Sözleşmenin imzalandığı, işçilere gönderilen bir mesajla bildirildi

İşçiler ise "*Taşeron şirkette çalışsak bundan daha yüksek zam alırdık. Belediye işçisine açlığı, sefaleti dayatıyor, sendika genel merkezi de işçiyi satıp bu sözleşmeye imza atıyor.*

Genel İş Genel Merkez yöneticileri oturduğu yerden karar alıyor. Şubelerden, işçilerden habersiz bir şekilde gece vakti İstanbul'a gelip sözleşme imzalıyor. Bu sendika genel merkezinin ihanet sözleşmesidir. O koltuklarda biz işçiler sayesinde oturuyorlar. Ama işçi kendisini satanları o koltuklardan indirmesini de bilir. Bu grev sürecinde patron işbirlikçilerinin yaptıklarını biz unutmayacağız" diyerek sendika genel merkezinin iradelerini yok saymasına sefalet ücretinin dayatılmasına tepki gösteriyorlar.

"Sendikal Mücadelenin Kötü Çocukları Olmaya Devam Edeceğiz"

Greve çıkmayı planladıkları 4 Mart günü, Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyesi işçiler, Kartal Belediyesi önünde toplanarak 4 belediyede TİS imzalayan Genel İş Sendikası Genel Merkezi'ni protesto ettiler.

Açıklamaya Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 2 Nolu Şube Başkan ve yöneticileri ve işyeri temsilcileri, İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK), Emeğin Gücü Derneği, Karayolları Taşımacılık Emekçileri Sendikası (KA-TAŞ-SEN) üyeleri de katılarak destek verdi.

İşçiler açıklamada sık sık "Kahrolsun İşçi Düşmanları", "Direne Direne Kazanacağız",ve "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarını attı.

Basın açıklamasında konuşan Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı Ahmet Arıkan, Genel İş Genel Merkezi'nin işçilerin iradesini yok sayarak TİS'i imzalamasına öfkeli ve kırgın olduğunu ve açıklamaya gelmediğini fakat emeğine, mücadelesine sahip çıkmaya devam ettiğini belirtti.

Sözleşmenin imzalanmasıyla birlikte işçi temsilcilerinin emeklerinin görmezden gelindiğini ve iradelerinin yok sayıldığını söyleyen Arıkan, bu tiyatroyu daha önce farklı yerlerde gördüklerini belirterek "*Burada da yaşanma ihtimalini bilmemize rağmen temsilcilerimiz uyumadan, dinlenmeden işçilerin iradesiyle anlaşmanın imzalanması için çaba harcadı. Yaşanan oyunu kabul etmiyoruz. Bizler hala işçinin içindeyiz çünkü biz işçiye bir hainlik yapmadık. İşçinin iradesini yok saymadık. Onlarla birlikte ve onların içinde olmaya devam edeceğiz" dedi.*

Anlaşmanın greve 14 saat kala imzalandığını vurgulayan Arıkan, grev hakkına müdahale edildiğini söyleyerek "*Belediye ile uzlaşmaya vararak bir çok maddeyi bitirmiştik. Sadece 7 madde kalmıştı. Bu maddeler işçilerin en çok beklentisinin olduğu ekonomik maddeler ve çalışma saatlerine ilişkin maddelerdi*" dedi.

Yaptıkları çalışmalarla bugüne kadar yapılamayan en iyi örgütlenmeyi sağladıklarını ve ilk defa üç belediyede grev örgütlediklerini, 'Olmaz' denileni gerçekleştirdiklerini vurgulayan Arıkan, "*Evet, bizler sendikal mücadelenin içindeki kötü çocuklarız ve olmaya devam edeceğiz. Ötekileştireceğiz, itileceğiz ama bu işçiyi bırakıp gitmeyeceğiz. İşçiyi bırakıp gidersek işçiye o zaman ihanet etmiş oluruz. Yılmayacağız. Bunlar korktu bırakıp gidecekler diye düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Bu süreçten sonra biz burada olduğumuz sürece buradaki işçinin bir tanesinin tırnağı incinse bunun hesabını soracağımızı söylüyoruz*" dedi.

Basın açıklaması "Kahrolsun İşçi Düşmanları", "Direne Direne Kazanacağız", sloganlarıyla sona erdi.

AĞIR ÇEKİM ÖLÜM YA DA HIZLI HESAPLAŞMA

Umut Çakır

Gare'de yaşanan fiyaskonun artçı sarsıntıları, farklı düzey ve mecralarda devam edecek, çünkü bazı taşlar ciddi biçimde yerinden oynadı. Ağzından köpükler saçan faşist *bir şef bu sarsıntıyı "Gare öncesi ve sonrası diye anılacak dönem başladı*" sözleriyle açıklıyor. Anlaşılıyor ki, dinci faşist iktidar ağır çekim ölüme razı gelmeyecek, karşısına çıkan herkesi hızlı bir hesaplaşmaya zorlayacak.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, uzun iç savaşta benzeri pek çok hezimet yaşamıştı. Bunu öncekilerden farklı kılan, içinde doğduğu koşulların, hem devrim hem karşı-devrim açısından kritik bir eşiğe denk gelmesidir. O eşikte dinci faşizm, ya her şeyi bugünkü olağan akışına bırakıp, yavaş yavaş kan kaybından ölümü bekleyecekti ya da baskının zembereğini son haddine dek zorlayarak sonucu belirleyecek bir çatışmanın koşullarını olgunlaştıracaktı. Yavaş ölümü tersine çevirecek bir mucizenin ufukta görünmemesi üzerine dinci faşizm, tüm siyasi hesaplaşmaları sokaklara endeksleyen bir yola girmek üzere, her şeyi değiştirmesi umulan Gare Operasyonuna girişti.

Bundan önce belki binlerce kez, gerici burjuva muhalefetin, Kürt halk hareketi ve devrim karşısında, alelacele "devlet çatısı" altında toplanmalarına tanık olmuştuk, üstelik her türlü hakaret ve küfrü bir anda unutarak. Bu kez öyle olmadı. TC'nin kurucu aklını temsil eden CHP bir yana, kendisini "faili meçhuller kraliçesi" olarak sunmaktan çekinmeyen Akşener bile, geçmişteki devlet refleksini gösteremedi. Karşılıklı hakaret, suçlama ve küfürler havada uçuşmaya devam etti.

Fakat pek çok yorumcunun dikkat çektiği bu nokta, Gare olayının özgün yönünü oluşturmuyor. Gerici muhalefetin iktidara destek vermesini önleyen, artık her sermaye gücünün altında toplanacağı bir "devlet çatısı"nın yokluğu değil; ya da bu operasyonu bir siyasi şova dönüştürme gayretleri hiç değil. Bugüne dek, hükümetteki hangi tekelci parti bu tür operasyonları oy devşirme kaygısıyla bir siyasi şova dönüştürmedi ki? Asıl mesele, dinci faşist iktidarın, Gare operasyonu bahanesiyle atmayı planladığı adımların, burjuva muhalefetin varlık nedenini sıfırlayıp, siyasi hesaplaşmayı parlamento dışı yollara kaydırmasıdır.

Meseleye açıklık getirebilmek için, sınıflar mücadelesinde gelinen noktayı kayda geçirelim. Bu momentte, dinci faşist iktidar, artık bir geleceğinin olmadığını anlamış bulunuyor. Tüm koşullar onu, ömrünü uzatacak manevralar yapmaktan alıkoyuyor. Ekonomik çöküş ve pandeminin bileşiminden doğan açlık ve işsizlik felaketi, dinci faşist tabanda giderek hızlanan bir çözülüşü getiriyor.

Bu koşullar altında dinci faşizm, sürekli olarak kendini savunma pozisyonunda buldu. Her lafı gaf sayılıyor, her müjdesiyle alay ediliyor, her parmak sallayışı cüret ve cesaretle karşılık buluyor, her yalanı yüzüne vuruluyor. Savunma pozisyonundan bir türlü çıkamayan bir iktidar, kaybetmeye yazgılıdır. Dinci faşizmin yılışık medya kalemşorları bile bu durumun tehlikelerine işaret etmeye başlamış, iktidarın saldırı pozisyonunda bulunma avantajını yeniden kazanması gerektiğini yazıp çizmeye koyulmuşlardı.

Peki ya saldırı konumunda olan kim? Her konuya olduğu gibi, buna da tek yanlı bakanlar, alanlarda birleşmiş milyonların öfkesi haykırışlarını göremedikçe, ne dinci faşizmin savunma pozisyonuna mahkum oluşunu, ne de onu bu konumda çakılı kalmaya zorlayan devrimci gücü görebiliyorlar. Evet doğru, şurada burada ortaya çıkan yaygın eylemlere rağmen, alanlarda birleşen milyonlar henüz geri gelmedi. Ama milyonların öfkeli tutumlarını kamuoyuna taşıyan başka bir mecra var. Elbette sosyal medyadan söz ediyoruz. Yeni evrenin dünya çapında pek çok devrim örneği kanıtladı ki, "sanal alem"de olgunlaşan öfke, orada kalmıyor, büyük devrimci patlamaların beşiği oluyor. Orada binlerce propagandacı, yüz binlerce ajitatör, halkların yüreğine serpilmiş faşizme karşı kin ve öfkenin tohumlarını her gün yeşertiyor, devrimin politik ordusuna yepyeni birlikler kazandırıyorlar.

Pandemi ile birleşen ekonomik çöküş, sosyal medyanın bu etkisine olağanüstü bir yaygınlık kazandırdı. Her kesimden insan, derdini, öfkesini ve çağrısını mesajlar ve videolarla duyurma peşinde. İşçilerden köylülere, hatta en uzak köylerin ilkokul çocuklarına kadar. Dinci faşizmin her gafı, yalanı, önce sosyal medyada paspas gibi çiğneniyor. Hemen her gün sosyal medyada, dinci faşizme yönelmiş bir öfke çığlığı, bir alaycı söz, paylaşım rekorları kırıyor. Ve tüm bunlar, dinci faşizmin toplumun tüm kesimlerine yönelmiş tehditlerine karşı, cesaret ve onurla yükseltilen bayraklardır. Dinci faşizmi sürekli savunmada tutan, işte toplumun bu saldırı konumudur. Devrimin politik ordusu, önce sosyal medyada devasa gövdesini, moral üstünlüğünü sergiliyor ve sonra uygun bir bahane bulduğunda alanlarda kendini gösteriyor. Halkların ve emekçilerin her kesiminin bir araya gelmesiyle oluşan bu politik ordu, dikkat edilirse, ne erken seçim ne de anayasa tartışmalarına balıklama atladı. Onların bilinci, salt öfke ve protestodan ibaret değil. Yürünmesi gereken yolu da biliyorlar.

Dinci faşizmi, seçim anketlerinden çok -o mesele daha önce nasıl hallolduysa yine halledilir- işte bu, kendini bir seçime ya da anayasal mecralara hazırlamayan, ama genel bir çarpışmaya hazırlayan politik ordu korkutuyor. Kayyum rektör ataması, bu politik ordunun, uygun fırsatı bulduğunda, memleketin onlarca kentinde ve hatta ilçelerinde aynı zamanda harekete geçebilecek bir örgütlenme düzeyine, deneyimine ve alışkanlığına sahip olduğunu kanıtlamıştır. Dinci faşizmi her şeyi değiştirecek bir hamleye sevk eden, devrimin politik ordusunun sınıflar mücadelesi dengesinde saldırı avantajını elinde tutmasıdır. Gare'ye operasyon, bu ihtiyacın ürünüydü.

Operasyonla kazanılacak bir zafer, karşı-devrim cenahının yerlerde sürünen moralini yükseltecekti, olmadı, başarısızlık en tepedeki kişi tarafından itiraf edildi. Ve her kritik anda yaşanan hezimet gibi, sallantıda olan pek çok taşı yerinden oynattı.

Operasyon çok yüksek bir başarı beklentisiyle hazırlandı. Ordunun en iyi eğitilmiş, 'en ağır silahlı birlikleri, 50 kadar savaş uçağı, saldırı helikopterleri ve silahlı hava araçlarından oluşan çok yoğun bir askeri güç, savaş alanında ancak üç gün kalabildi. Bir TV programına konuşan emekli generallerden birisi, uzun iç savaşın yaşandığı ülkelerde "devletin soğukkanlılıkla savaşı sürdürmesinin çok önemli olduğunu" vurguluyordu. "Beklenti çok fazla yükseltilirse, en ufak bir başarısızlık bile daha büyük felaketlere yol açar." Ancak dinci faşizmin soğukkanlılığa değil, tersine histerik bir ruh haline ihtiyacı var. Ve aynı histeriyle, bir açık başarısızlığa rağmen girilen yolda adımlar atmaya devam etmekten başka hiçbir şey düşünemiyor. İşte, gerici burjuva muhalefetin gördüğü büyük tehlike, bu noktadan itibaren başlıyor.

Yenilgiye rağmen dinci faşist iktidar, yeni adımlar atmaktan başka çare bulamıyor. Hedeflenen adımlardan birisi, HDP'nin kapatılmasıdır, yasal veya fiilen. Bu adımın sonuçlarını Kılıçdaroğlu ve Akşener görüyor. Eğer HDP denklemden çıkartılırsa, dinci faşizmin seçimler yoluyla gideceğine dair pompalanan hayaller çöpe gidecektir. Dahası, "faili meçhuller kraliçesi"nin partisi ile HDP arasında bir seçim koalisyonu köprüsü olma misyonunu yüklenen CHP, bu etkisini kaybedecek. Herkesi ortalama bir uysallıkta kalmaya zorlayan bu köprü yok olursa, saflar çok daha net belirlenecektir. Toplumun aşırı uçlarda toplanması, aşırı uçların politik etkisinde sürüklenmeye başlaması hızlanacaktır. Burjuva muhalefeti hem etkisizleştirme hem de dağıtma potansiyeli taşıyan bu radikalleşme ikliminde, hesaplaşma meydanlara havale edilecektir.

İktidarda hangi tekelci parti olursa olsun, devrim karşısında sermayenin politik cephaneliğinin anahtarı, en kritik anlarda her partiyi aynı çizgiye sokan "devlet aklı"dır. Bu sayede, silahlı ve silahsız bürokrasi içindeki uyum, tüm çıkar çatışmalarına üstün gelip yeniden tesis ediliyor, açılan yaraları tamir edecek zaman kazanılıyor. Oysa şimdi bu yara açık, kanama sürüyor. Libya ve Karabağ'da kendini aşırı bir özgüvenle dolduran silahlı bürokrasi, yani ordu, elbette Gare'de yaşanan başarısızlığı kolay sindiremez. Eğer birileri bunun hesabını vermez ise, benzer şokların yaşanacağına ilişkin tedirginlik, silahlı bürokrasiyi iyiden iyiye yıpratır. Tekelci sermaye, devrim karşısında en güvendiği kurumun, bu yoldan, tıpkı bir kanser hastası gibi, ölüm düşüncesiyle yaşama umudu arasında gidip gelişine seyirci kalamaz. Yerinden oynayan taşlar, pek çok kellenin üzerindeki kabağı patlatacaktır.

Seçim anketlerini, oy hesaplarını, kurulan veya yıkılan ittifakları bir an için gözardı eden herkes rahatlıkla anlayacaktır ki; dinci faşizm ve gerici burjuva muhalefet her adımlarını devrimin politik ordusunun gelişim seyrine göre ayarlıyor. Çünkü, her gelişmeye damgasını vuran, her bireyi, grubu veya partiyi belli bir tutum almaya zorlayan, devrimin politik ordusudur.

Labin Ayaklanması 100. Yıldönümünde

2 Mart 1921 tarihinde günümüz Hırvatistan'ında bulunan İstirya kentine bağlı Labin bölgesinde kömür madencileri, maden şirketinin faşist saldırılarına ve sömürüye karşı ayaklanmış ve "Labin Cumhuriyeti'ni" ilan etmeden önce madenleri işgal etmişti.

2 Mart 2021 Salı günü, Hırvatistan'daki ilerici örgütler İstirya kentine bağlı Labin bölgesinde madencilerin önderliğinde gerçekleşen tarihi antifaşist ayaklanmanın yıldönümünde bir anma gerçekleştirdi. İşçiler o yıl, madenleri işgal edip, Mart ayının ilerleyen günlerinde "Labin Cumhuriyeti'ni" ilan etmişlerdi. İstirya kentinde faaliyet sürdüren İşçi Cephesi (RT) üyeleri, kısa süreli bir deneyim olan Labin Cumhuriyeti'nin yüzüncü yıldönümünde bir araya gelirken, kentte hayatını kaybeden madenciler anısına 2 Mart Salı günü kentte devasa bir kızıl bayrak astılar. Aralarında Genç Sosyalistler ve Hırvatistan Sosyalist İşçi Partisi (SRPH) üyelerinin de bulunduğu çeşitli anti-faşist örgütler de madencilerin ayaklanmasını yıldönümünde çeşitli etkinliklerle andı. Ayrıca Labin'de devlet başkanı Zolan Milanovic liderliğinde resmi bir devlet töreni gerçekleştirildi.

1.Dünya Savaşı'nın sonunda Avusturya-Macaristan İmparatorluğu dağıldı ve İstirya'nın da içinde olduğu birçok bölgenin denetimi zaferi kazanan Müttefiklerin dayattığı Sen-Jermen anlaşması gereği İtalya'ya geçti. Bunu takiben, İstirya kentindeki kömür maden bölgelerindeki örgütlü sendikal hareket İtalyan faşistlerinin saldırısına uğramaya başladı. Faşistlerin saldırılarına ve Arsa Carboniferous Anonymous maden şirketinin sömürüsüne direnen maden işçileri, buna karşılık bölge genelinde bir genel grev başlattı. Aşağılanmayla sürekli yüz yüze olan madenciler, sosyalist lider Giovanni Pippan'a yönelik faşist bir saldırı gerçekleşmesinin ardından Labin madenlerini 2 Mart 1921'de işgal ederken, 6 Mart'ta işgal edilen madenlerin bulunduğu bölgede "Labin Cumhuriyeti'nin" kuruluşunu ilan etti. Aynı zamanda maden işçileri bir hükümet kurdu ve madenlerde üretimin

idaresini ve genel olarak Cumhuriyet'te idareyi sürdürmek için işçilerden oluşan kızıl muhafız birlikleri kurdu. Ancak, maden patronlarının baskısı ile İtalyan yetkililer bölgeye silahlı güçler gönderdi ve ayaklanmayı Nisan 1921'de bastırdı. Kısa ömürlü olmasına rağmen, işçilerin ayaklanması Avrupa genelinde şok etkisi yarattı. Bu ayaklanma o günden bu yana Avrupa'da faşizme karşı gerçekleşmiş ilk örgütlü direniş olarak kabul edilmektedir.

İşçi Cephesi (RT) ayaklanmanın yüzüncü yıldönümünde devletin Labin Cumhuriyeti'ni anmak için gerçekleştirdiği törenlerde ve yaptığı açıklamalarda kullanılan görseller arasından kızıl bayrağın kaldırılmasını kınadı.

Parlamenter Katarina Peović (RT üyesi), "*Labin Cumhuriyeti dediğimizde madencilerin Labinstein bölgesinde bulunan madenleri kendilerinin yönetmesi, madencilerin işyerlerinde demokratik bir şekilde karar alabilmesi ve madencilerin konseyleri aracılığıyla kendi kararlarını vererek doğrudan demokrasiyi işletebilmesi aklımıza gelir. Onların sloganı olan 'Madenler Bizimdir' ifadesi bugün aynı önemi ve anlamı taşıyor, özellikle de ücretli ve örgütsüz olan, Çalışma Bakanı'nın ve Başbakan'ın COVID-19 krizinin tam ortasında haklarını azalttığı, işten atılmalarını kolaylaştırdığı işçiler için*" dedi.

People's Dispatch sitesinde 5 Mart tarihinde yayınlanan makaleden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

O Engin Yürek Artık Sustu

Büyük bir insan sevgisiyle yüklü, o engin yürek artık sustu. Çok az insan, insanlara bu denli yürekten bağlanır. O büyük sevgi, Vefa Serdar yoldaşta yatağına sığmaz bir çağlayan gibi her zaman gümbür gümbür coşkundu. Hiçbir zaman kendi kabuğuna sığmadı. Yeni bir dünya uğruna verilen tüm kavgalar, onun duyarlı yüreğinde yankılanırdı. Sevgi dolu o güzel insan, o sevdalı komünist yüreklerimizde yaşayacak.

O bir öncüydü, fakat ve daima her yerde bir sıra neferi gibi çalıştı, mücadele etti. Vefa Serdar, ezilen ve sömürülenlerin yoldaşı, destekçisi, savunucusu ve ağzıdır. O, emekçi, ezilen halklara seslenirken, daima omuzlar üzerinden seslenirdi. Mücadelesi boyunca işçi sınıfının kurtuluş bayrağını hep yükseklerde tuttu. Her koşulda, her durum ve ortamda ve her zaman onun yüreğinin son vuruşuna dek bağlı olduğu dava, işçi sınıfının kurtuluşudur. Vefa Serdar, emekçilerin, Leninist Parti'nin büyük bir değeridir. Emekçilere bu değerleri taşıyalım. Emekçiler bu değerlerle dövüşecek ve kazanacak!

Yoldaşın Musa

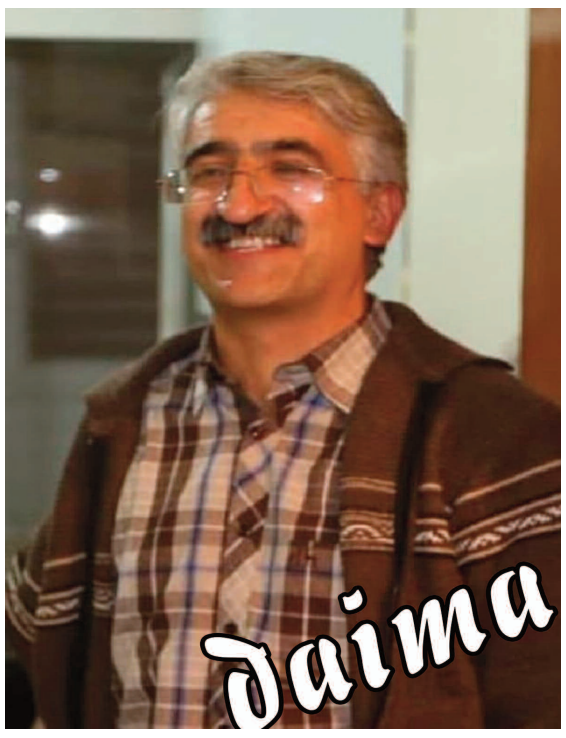

Adı Gibi Vefalı Olan

Güneş ışığının karşıdaki duvara vurmuş haline, karelere ayrılmış demir parmaklıklar arasından uzunca bir süredir daldığımı farkettim. Tarihi attım, ama gerisini nasıl getirecektim?

Vefa arkadaş, pos bıyıklı devrimcimiz... Biliyor musunuz O'nu düşününce aklıma önce bıyıkları geliyor ama yüzünde eksik olmayan gülümsemesiyle. Tanışıklığımız yıllara dayanıyor, adı gibi vefalı olan Vefa'yla! Yağmur çamur demeden Elif'in görüşüne gelirdi. Özellikle açık görüşlerde muhakkak selamlaştığımız, o kısıtlanmış zaman içerisinde muhakkak hal hatır sorduğumuz

arkadaşlardandı. Selamlaşırkenki içtenliği, sıkıca tokalaşmasıyla bütünleşiyordu.

Bilirsiniz, uzun süren mahpusluklarda her birimiz diğerinin dostları, görüşçüleri, yoldaşları ve ailelerine dair çokça bilgi ediniriz. Vefa'yı bir de oradan tanırım. ODTÜ'lülüğünden, Çanakkale direnişinden... Ha bir de bir süre memleketim Antakya'da kalışından.

Anlattıklarım, bendeki Vefa'yı yansıtmaktan çok uzak. Bunu dilimin yetersizliğine verin. Bildiğim, değerli bir dostumuzu güneşe uğurladığımızdır. Kim bilir belki az önce dalıp gittiğim karşı duvardaki güneş ışığının güzelliği de ondandır.

Aysel arkadaşa, sizin aracılığınızla selamlarımı ve sevgilerimi gönderiyorum.

Her birinizin adını tek tek sayamam, ama mektubum elbette ki bütün yol arkadaşlarına, yoldaşlarınadır...

Hepinizi sıkıca kucaklayıp öpüyorum.

Umut ve dirençle

Hiyem Yolcu

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 114 / 17 - 31 Mart 2021 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net info@mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazete mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mucadelebirlig3 mucadelebirligi@hotmail.com

MART AYI KAVGA AYIDIR, İSYAN AYIDIR!

Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfının, ezilen halkların, devrimci demokrat kesimlerin faşizme karşı mücadelesi kesintisiz bir şekilde 50 yıldan fazladır sürüyor.

Bu kesintisiz mücadele sürecinde halkların devrimci enerjisini bastırmak, Kürt halkının örgütlülüklerini ezmek ve işçi sınıfının örgütsüz bırakıp sindirmek için faşist devlet dizginsiz bir şekilde saldırıyor. Emperyalizmin her türlü desteğini alarak katliamlar yapan, dizginsiz terör uygulayan sermaye sınıfının faşist devleti devrimin önünü alabilmek, işçi sınıfının acımasız bir şekilde sömürülmesini sağlamak, Kürt halkının özgürlük savaşını ezmek, kadınları kölelik koşullarında yaşamaya mahkum kılmak için her türlü yöntemi deniyor.

Her türlü işkence, katliam, zindana atma, toplu katletme, faili meçhul cinayetler, linçler… Ne yaptılarsa, hangi yöntemi denedilerse devrimin yükselişini bir türlü bitiremiyorlar. Birleşik devrimimizin önderleri Denizlerin, Mahirlerin, İboların katledildiği 70'li yıllardan bugünlere kadar yüz binlerce insanımız faşizmin terörü altında mücadele ederken katledilmiştir.

Devrimimizin önderlerinin katledilmesinden 1977 1 Mayıs'ında işçilerin Taksim'de katledilmesine; 1978 yılının 16 Mart'ında Beyazıt'ta devrimci öğrencilerin bombalarla katledilmesinden, Alevilere yönelik gerçekleşen Maraş ve Çorum katliamlarına; ve 1980 darbesine kadar faşist terör saldırılarına kadar yüzlerce katliamdan bahsedebiliriz. 90'lı yıllarda burjuva iç savaşla dizginlerinden boşanan faili meçhuller, 2000'de zindan savaşlarında her türlü ölümcül silahla zindan katliamları, Ankara'da, Suruç'ta bombalarla gerçekleştirdiği kitle katliamı, kent savaşlarında Kürt halkın üzerine kentleri yıktığı katliamlar... sayısız örnek sıralamak mümkün.

Bu mücadele dolu tarih içinde Mart ayı, Gazi, Beyazıt, Halepçe ve Kızıldere katliamlarıyla adeta halkların belleğine kazınmıştır.

1995 yılının 12 Mart tarihinde faşist devletin yönlendirmesinde Alevi emekçilerin yoğun yaşadığı Gazi Mahallesi'nde faşistler dört kahveye ve bir pastahaneye silahlı saldırı düzenlemiş, saldırıda bir kişi ölürken onlarca kişi yaralanmıştı. Saldırıdan bir sonraki gün Gazi'de binlerce kişi toplanıp polis karakoluna yürüdü, burada başlayan sokak çatışmalarında 15 kişi katledildi. Faşist devlet aynı gün Gazi'de sokağa çıkma yasağı ilan ederken devam eden günlerde çatışmalar hem Gazi'de hem de 1 Mayıs Mahallesi'nde sürdü, eylemler ayrıca Ankara'ya da sıçradı. Kısa zamanda Gazi'deki katliam bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Faşizm çareyi orduyu sokağa çıkarmakta buldu, ancak bu da kitlelerin öfkesini durduramadı. 16 Mart'a kadar süren sokak savaşlarında yaklaşık 40 kişi polis kurşunları veya atılan bombalar sonucu hayatını kaybetmişti.

Yine Mart ayında belleklerimize kazılan katliamlardan bir tanesi 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi önünde sivil faşistlerin devlet desteğinde yaptığı Beyazıt katliamıdır. 68 hareketi ve 71 devrimci çıkışıyla birlikte güçlenen devrimci mücadeleyi bastırmak için faşist devlet darbe dışında, sivil faşistleri çeşitli eğitimlerden geçirerek komando birlikleri gibi donatıp devrimcilerin, işçilerin üzerine salmıştır. 70'li yıllar boyunca bu devlet destekli faşistlerin sayısız vahşetinden biri Beyazıt katliamı oldu. 16 Mart 1978'de Beyazıt Kampüsü'nden çıkarken devrimci, solcu öğrencilerin üzerine bomba atılmış, silahlarla ateş edilmişti. Bu saldırı sonucunda 7 öğrenci hayatını kaybetmiş, 41 öğrenci de yaralanmıştır.

Yine aynı gün ama farklı bir tarihte Irak'ın anti-komünist Saddam yönetimi, 1988 yılında, Güney Kürdistan halkına Halepçe kentinde kimyasal silahlarla saldırdı. Kürt halkı özgürlüğü için ayaklanmışken faşist Saddam yönetimi El-Enfaal adı altında Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak için yeni bir askeri saldırı başlattı. 16 Mart'ta Halepçe kasabasına bombardıman uçakları tarafından atılan kimyasal gaz sonucu yaklaşık 5000 kişi hayatını kaybetti, on binlerce insan sakat kaldı. Kürt halkı emperyalizm ve gerici bölge devletleri ve işbirlikçi Kürt burjuvazisine rağmen, bugün her yerde kendi özgürlüğü için savaşmaya devam ediyor.

30 Mart 1972 tarihi birleşik devrimimizin tarihi açısından bir milat noktasıdır. 71 devrimci çıkışıyla birlikte gerilla mücadelesine, silahlı mücadeleye yönelen Denizler faşist devlet tarafından tutsak edilmiş, idamla yargılanmaktadır. 71 darbesi ile sermaye sınıfı yükselen kitle hareketini bastırmak, ama özelde silahlı mücadeleye yönelen devrimimizin önderlerini katletmek için dizginsiz bir saldırı dalgasına girişmiştir.

THKO'lu yoldaşlarının idamını engellemek için THKP-C ile THKO ortak bir eylem düzenledi. Ünye'deki NATO üssünden askerleri kaçırarak Tokat'a bağlı Kızıldere'ye geldiler. Ancak ihbar sonucu ordu tarafından kuşatıldığında Mahir Çayan "*Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik*" diyerek faşistlere devrimci iradenin ve kararlılığın ne demek olduğunu göstermiştir. Çatışma sonucunda sekizi THKP-C'li, ikisi THKO'lu toplam 10 devrimci katledildi. 30 Mart Kızıldere ağır bir bedel olsa da burada yaratılan siper yoldaşlığı, eylem birliği, ve teslim olmama geleneği, o günlerden bugünlere kadar birleşik devrimimizin mihenk taşlarından biri olmuştur.

İşte bugün tıpkı Denizler, siper yoldaşları Mahirler, işkencede ser verip sır vermeyen İbolar gibi faşizme karşı dövüşme zamanıdır!

26. Yılda "Biz Kazanacağız, Halklar Kazanacak"

12 Mart 1995'te Gazi Mahallesi'nde polisin provokasyonu ve katliamı sonrası yaşanan ayaklanmada 22 kişi hayatını kaybetmiş, yüzlerce kişi yaralanmıştı. Katliamın üzerinden 26 yıl geçti. 26 yıl boyunca her yıl aynı öfke ile anıldı, olayların yaşandığı yerlere karanfil bırakıldı. Gazi Mahallesi ve 1 Mayıs Mahallesi'nde bu yıl da anmalar düzenlendi, katliam protesto edildi.

Bu yıl da binlerce kişinin katıldığı yürüyüşte sloganlarla katliamın yaşandığı güzergah izlendi ve mezarlıkta yapılan anma ile eylem sona erdi.

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) ve 12 Mart Platformu'nun çağrısıyla Gazi Cemevi'nde toplanıldı ve polis ablukası altında Eski Karakola yüründü. Mahalle, sabah erken saatlerden itibaren polis tarafından kuşatılmıştı. Yürüyüş başlarken polis önce Hasan Ocak'ın posterlerine müdahale etmek istedi, ardından BMG'nin Kürtçe dövizlerine "anlaşılamadığı" gerekçesi ile indirilmesi istendi. Yürüyüş helikopter, toma ve zırhlı araçlar eşliğinde sürdü.

"Gazi'den Ümraniye'ye Adalet İstiyoruz" ve BMG'nin "Birlikte Direndik Birlikte Kazanacağız, Gazi Ve Ümraniye Şehitleri Ölümsüzdür" pankartlarının açıldığı yürüyüşte, yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşındı; yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Yaşamını yitirenlerin isimleri okunarak, hep bir ağızdan "Yaşıyor" denildi. Ardından eski PTT binası önüne yüründü ve burada da karanfil bırakılarak konuşmalar yapıldı.

"Katliam tüm halklaraydı. Katiller ellerini kollarını sallayarak ortadan kayboldular, fakat Gazi'nin öfkesi her yıl sokaklara taştı. Bulunduğumuz bu yerde onlarca kişi katledilmiş, yüzlerce yurttaş yaralanmıştır. Katliam bu denli açıkken, katiller cezalandırılmadı. Katilleri iktidar değil, halk cezalandıracak" denildi.

Binler buradan Gazi Mezarlığına yürüdü ve katledilenler mezarları başında anıldı. Basın açıklaması okundu, BMG adına da konuşmalar yapıldı.

Yine aynı şekilde kitlesel olarak ve sloganlarla dağılan Gazi halkını polis taciz ve tehdit etmeye devam etti. Anma dönüşü Gazi Ekin Sanat Ve Halk Kütüphanesi'nde bir araya gelen okurlarımızı da takip eden polis, akreplerle kapı önünde uzun süre bekledi.